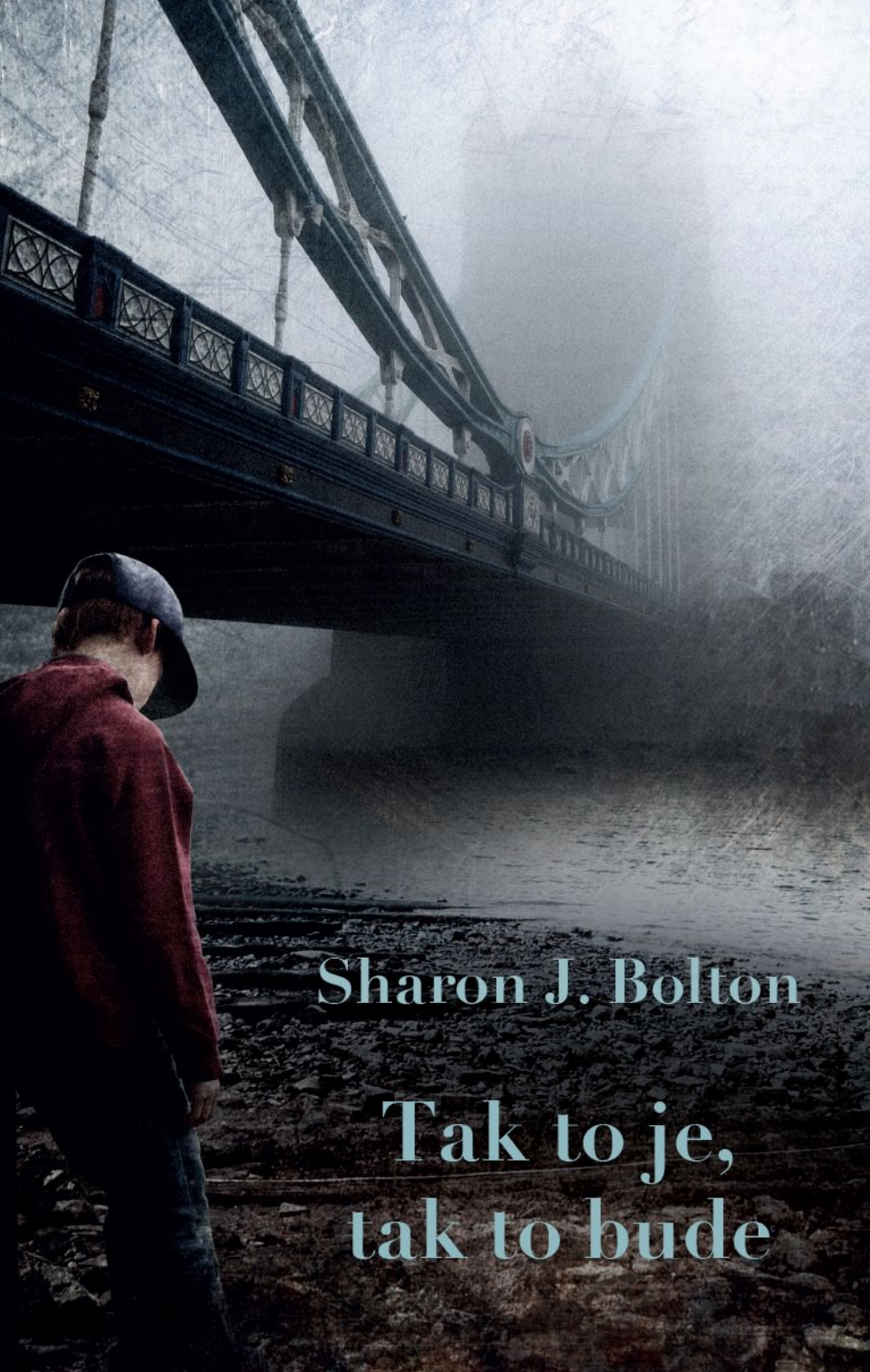

Sharon J. Bolton

Tak to je,
tak to bude

Sharon J. Bolton

Tak to je,
tak to bude

2016

Copyright © 2013 by Sharon J. Bolton
Translation © 2016 by Martin Verner

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu LIKE THIS, FOR EVER,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, Londýn 2013,
přeložil Martin Verner
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Naďa Hloušová
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Emil Křížka
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2016

ISBN 978-80-7498-172-2

Věnováno Halovi,
jenž je předobrazem snad každého dítěte v této knize;
a jeho kamarádům, kteří tak ochotně spolupracovali.

Nevíte-li, že této noci, když odbíjí se půlnoc,
všichni zlí duchové celého světa tropí své rejdy?

Bram Stoker, Drákula
(překlad J. F. Khun,
Nakladatelství Emila Šolce
v Praze-Karlíně, 1919)

Úvod

„Říká se, že když říznete do mladého masa, je to, jako byste zakrojili do měkkého másla.“

Terapeutka několik vteřin mlčela. „A je to pravda?“

„Ne, je to úplná blbost.“

„Jak byste to tedy popsala vy?“

„Fakt je, že nejdřív to jde snadno. Proniknutí kůží, první kapky krve. Když je nůž dostatečně ostrý, udělá všechnu práci prakticky za vás. Obtížné to začíná být až potom.“

„Umím si to představit.“

„Za prvé, tělo vzdoruje. Od prvního okamžiku, kdy do něj říznete, se snaží zahojit. Krev se začne srážet. Cévy, žíly a bůhvíco ještě se uzavírají. Kůže produkuje tu odpornou lepkavě žlutavou věc, z níž se nakonec stane strup. Po prvním říznutí to opravdu není nic snadného.“

„Zdá se, že pro vás byl do značné míry zásadní ten první řez, jestli to chápu správně.“

Pacientka přikývla. „Rozhodně. Když se nůž dotkl kůže, v hlavě mi hučelo až k nevydržení – měla jsem pocit, že mi

pukne lebka. Ale pak se objevila první krůpěj krve, potom další a už začala prýštit.“

Pacientka se dychtivě předklonila, jako by zpověď, když už s ní jednou začala, musela dokončit.

„Povím vám, jaký je to pocit – je to, jako když se začne snášet první sníh, jako když první zimní chumelenice přikryje všechno bílým přikrovem. Celý svět zkrásní a ponoří se do ticha. Krev má úplně stejné účinky jako sníh. Bolest je náhle ta tam, veškeré hučení v hlavě ustane. Jako bych se po tom prvním říznutí přenesla do jiné dimenze. Někam, kde je konečně klid a mír.“

Terapeutka potichu, téměř s omluvným výrazem, zaklapla notes. „Už budeme muset končit,“ řekla. „Ale moc vám děkuji, Lacey. Myslím, že jsme se konečně někam pohnuly.“

ČÁST PRVNÍ

1

Čtvrtek, 14. února

Smutek v něm dřímal odjakživa. Jako tupý tlak v hrudi, hořká pachut' v ústech, váhavý vzdech při každém druhém vydechnutí. Většinou se snažil předstírat, že ho necítí, a jak rostl, na jeho přítomnost si zvykl. Ale jakmile trochu polevil a soustředil se na něco důležitého, šup a byl tu znovu. Jako přízrak číhající pod postelí. Hluboký, vytrvalý smutek.

Barney čekal, dokud Big Ben neodbije počtvrté, aby bylo přesně osm. Teprve pak hodil dopis do poštovní schránky. Udělal všechno, jak měl, a jeho smutek na okamžik pominul. Tentokrát by to mohlo vyjít.

Důležitý úkol byl splněn, což ho uklidnilo, takže si zase začal všímat věcí kolem sebe. Na nejbližší kandelábr někdo připevnil plakátek. Byl z tvrdého papíru velikosti A4. Většinu plochy zabírala fotografie pohřešovaných desetiletých dvojčat Jasona a Joshui Barlowových. Oba chlapci měli modré oči a spíše světlé vlasy. Jedno z dvojčat se na snímku smálo,

už dospělé zuby nepohodlně směstnané v ještě dětské tváři; druhé se tvářilo vážně. V popisu stálo, že oba kluci měří 140 centimetrů a na svůj věk jsou hubení. Od ostatních tisíců podobných chlapců, kteří žili v jižním Londýně, se ničím nelišili. Nelišili se ani od dvou, možná tří hochů, kteří už zmizeli před nimi.

Někdo ho pozoroval. Barney to vždycky poznal. Byl to jen dojem – nic fyzického, jako například mrazení v zádech, lechtání v žaludku – doprovázený neodbytným pocitem, že je někdo poblíž. Že mu někdo kouká přes rameno. Vždycky, když něco takového cítil, zvedl hlavu a nachytal například tatů s tím jeho zvláštním zadumaným úsměvem. Tvářil se přitom, jako by pozoroval něco fascinujícího, a ne jen svého jedenáctiletého syna. Nebo to byla učitelka, paní Greenová, s vyčítavě povytaženým obočím, protože ho přistihla, jak se zase myšlenkami toulá kdovíkam.

Barney se ohlédl a uviděl, jak si za výlohou trafiky pan Kappur ťuká na hodinky. Odrazil se tedy a plynulým skluzem se vydal ke vchodu do obchodu.

„Už jsi měl být dávno pryč, Barney,“ řekl pan Kappur. Tuto větu mu opakoval den co den už několik týdnů. Barney otevřel vysoký chladicí box a natáhl se po plechovce s colou.

„Padesát pencí minus deset procent jako sleva pro zaměstnance,“ hlásil jako obvykle pan Kappur. „Dáš mi, prosím, čtyřicet pět pencí.“

Barney mu podal obnos a zastrčil plechovku do kapsy. „Máš teď namířeno rovnou domů?“ zajímal se trafikant, ale jeho poslední slova zanikla v zacinkání zvonku nade dveřmi.

Barney se ohlédl. „Tak zas ráno, pane Kappure,“ usmál se a zapnul si bundu skoro až ke krku.

Vyrazil na kolečkových bruslích podél řeky. Jak nabíral rychlost, začalo to od vody pěkně foukat, deštěm zmáčený chodník se ještě celý leskl. Ve vzduchu se vznášel zápach výfukových zplodin. Tenhle odér v něm spolu s vlhkem vyvolával neodbytný pocit, že ho řeka pronásleduje. Představoval si, jak se vylévá z říčního koryta, razí si cestu podzemními štolami, kanály a vpustěmi a prosakuje do celého města. Kdykoliv se ocitl v její blízkosti, nedokázal se oprostit od pocitu, že pod ulicemi proudí černá voda. Její postup je tak nenápadný, tak obezřetný, že ho nikdo nevidí, dokud není pozdě. Jednou o svém svíravém strachu pověděl tátovi. Ten se mu jen vysmál. „Myslím, že jsi nevzal v úvahu několik základních fyzikálních pravidel, Barney,“ řekl. „Voda nemůže téct do kopce.“

Barney o tom už nikdy znovu nemluvil, ale věděl naprosto jistě, že v některých případech voda do kopce teče. Viděl plno obrázků Londýna sužovaného povodněmi, četl spoustu článků o tom, jak říční koryto nebylo schopné pojmout jarní přílivové vlny doprovázené silnými spodními proudy. Voda, vědoma si jedinečné možnosti, se vylila přes nábřežní zdi a valila se londýnskými ulicemi jako lýtý dav.

Mohlo by k tomu dojít. Na Chilternské pahorkatině leží sníh. Jak bude tát, voda bude stékat drobnými přítoky do Temže, jejíž koryto se cestou k hlavnímu městu promění v dravý proud. Barney přidal na tempu a uvažoval, jak rychle by musel jet, aby povodni unikl.

Když dorazil ke komunitnímu centru, zdálo se, že je úplně opuštěné. Nikde nesvítilo jediné okno, dokonce i správce byl pryč, což znamenalo, že je už po deváté. S nejistým po-

citem doprovázeným obvyklými obavami se podíval na hodinky. S panem Kappurem se rozloučil po osmé. Trafika byla vzdálená deset minut jízdy na kolečkových bruslích. Stalo se to tedy znovu. Čas někam nevysvětlitelně zmizel.

Zpoza zdi se ozývaly hlasy a drnčení koleček po plechové rampě. Ostatní na něj čekali na dvoře, ale Barney náhle zatoužil být doma. Dřív nebo později by o těch časových nerosvonalostech měl někomu povědět – radši dříve, když bude mít dost rozumu, a to on přece má, ne? Všichni to tvrdí, i když dodávají, že někdy se chová jako pěkný pako.

Z dálky k němu doléhal smích. Měl pocit, že dokonce zaslechl své jméno. Přemohl tedy obavy a vydal se za roh. Budova komunitního centra bývala kdysi malou továrnou. Byla vystavěna ve viktoriánském stylu a obklopovalo ji množství přístaveb. Uprostřed byl vyasfaltovaný plácek a celý areál obepínala vysoká cihlová zeď zakončená kovovým plůtkem. Uvnitř hlavní budovy sídlila knihovna, dětský koutek pro předškoláky, družina pro větší děti a klub pro mládež. Právě tam Barney s kamarády několikrát týdně chodil, a když komunitní centrum oficiálně zavřelo, celý areál patřil jen jim.

V úzké boční uličce našel Barney uvolněný kus plotu, chytil se ho a chystal se přehoupnout přes zeď.

V tomhle městě tě pořád někdo sleduje.

Proč si na to vzpomněl právě teď? Proč si právě teď vzpomněl na školní besedu s místní policistkou? Vyprávěla jim, že si každý obyvatel Londýna může být jistý, že ho různé bezpečnostní kamery zachytí až několiksetkrát za den. Barney ale věděl, že v boční uličce ani v blízkém okolí žádné takové kamery nejsou. I to byl důvod, proč si jeho parta vybrala tyto končiny.

Přelétl pohledem protější řadu domů, pátral po rozsvícených oknech, poodtažené zácloně, záblesku očí, které by ho utvrdily v tom, co stejně věděl – že ho někdo sleduje. Nic však neviděl.

Až na to, že ty oči tam někde byly. S vědomím nezvratné jistoty mu srdce stouplo až do krku. Co naplat, žije ve městě, kde během posledních několika měsíců zmizelo pět kluků jeho věku. K jeho smůle bydlí dokonce v té části Londýna, odkud všech pět pocházelo. A ačkoliv nikoho nevidí, někdo ho pozoruje.

Barney se protáhl kolem uvolněného kusu plotu i s bruslemi na nohou. I když věděl, že takhle to dělat je hloupé, adrenalin a odhodlání mít to co nejrychleji za sebou vykonaly své. Uháněl pryč. Jde o to, na které straně zdi ty oči jsou. Sledují ho z továrny, nebo z ulice? Odděluje ho od nich vysoká viktoriánská zeď se zábradlím, nebo ho naopak vězní na nesprávné straně? V okamžiku, kdy si uvědomil, že možná udělal největší chybu svého krátkého života, se mu obsah žaludku proměnil v ledový kámen.

Ostatní teď neslyšel. Byl tu jen on, jedenáctiletý kluk, vysoká zeď a dvojice neviditelných očí.

Přesně na půli cesty mezi ním a vyasfaltovaným dvorkem stála indiánská vesnička: pět malých vigvamů, v nichž si přes den hrály menší děti. Dokonce i za denního světla se nedokázal zbavit pocitu, že ho z jejich temných útrob někdo – třeba i jen zatoulané batole – pozoruje. Večer se poblíž indiánských vigvamů zdržoval vysloveně nerad. Musel zkontrolovat každý potměný stan jeden po druhém, než se vydal dál. Nic.

Nic, co by viděl.

Za vigvamy se nacházela část zdi, která byla ze strany komunitního centra pomalovaná. Piráti odění v šarlatu, pohledy upřené k příslibu vzdáleného pokladu, ruce svírající zábradlí galéry zmítající se na rozbouřeném moři. Za denního světla bylo zjevné, že stěna je omšelá, malba se na některých místech dokonce odlupovala. Ve tmě a oranžovém svitu pouličních lamp však ožívala. Vzrostlá zeleň pnoucí se okolo vrat dodávala výjevům hloubku a za vysokými stromy se skrývalo zdání tajemna. Hvězdné nebe za skateboardovou rampou se zdálo být nekonečné. V nepřítomnosti slunečních paprsků, které by daly věci přiměřený řád, to vypadalo, že ho pozorují dokonce i samotní piráti.

Konečně. Od rohu továrenské budovy už zahlédl čtvercový půdorys plácku, který představoval hlavní část dvora. Jeho úleva byla doslova hmatatelná. Na horní hraně skateboardové rampy seděly mlčky čtyři postavy. Jeho nejlepší kámoš Harvey, pak Sam a Hatty, spolužáci z Harveyovy třídy, a konečně Lloyd, který byl o několik let starší. Ve světle pouliční lampy se zdálo, že jsou všichni oblečení do černého. Barney zachytil odlesk očí jednoho z kluků, který zrovna pootočil hlavu. Rozeznával také světýlka žhnoucích cigaret. Když viděl, že je parta v pohodě a baví se stejně jako vždycky, trochu se uklidnil. Protentokrát ho instinkty vyplašily úplně zbytečně.

V tom okamžiku se mu přímo nad hlavou ozval nečekaný rachot. Pak někdo seskočil dolů a chytil ho pod krkem.

2

Obě děti vypadaly rozkošně. Ležely na boku, lehce stočeny do klubíčka, za sebou. Chlapec vpředu jako by si protahoval prsty, když mu první sluneční paprsky a biologické hodiny napověděly, že by měl vstávat. Ani v podivném přítomí policejního stanu nevypadal jako mrtvý. Stejně tak jako jeho dvojče, tulící se k němu zezadu, ruku bezstarostně přehozenou přes bratrovu hrud.

„Šéfe!“

Dana sebou trhla. Už už natahovala ruku v rukavici k blíže ležícímu chlapci, kterému visel vlhký pramen vlasů přes čelo. Chystala se mu jej odhrnout z očí, jako by to udělala jeho matka. Chtělo se jí pohladit je po hlavě, přetáhnout jim deky přes ramena, aby jim nebyla v noci zima, a lehce je políbit na tvář.

Zbláznila se? Žádné děti nemá, mateřské pudry s ní nikdy necloumaly. To musí narazit na zavražděná desetiletá dvojčata, aby se v ní probudily?

„Šéfe,“ zopakoval jediný další živý člověk ve stanu, těl-

natý muž s řídnoucími rezavými vlasy a nevýraznou bradou. „Brzy přijde příliv. Musíme je odsud rychle dostat.“

Detektiv inspektor Dana Tullochová z Lewishamského zvláštního vyšetřovacího týmu dovolila seržantu Neilu Andersonovi, aby jí pomohl vstát. Vylezli z policejního stanu na vzduch, do prostředí prosyceného vůní soli a zápachem tlející vegetace a výfukových plynů, které na Temži doprovázelo každý noční příliv. Na Tower Bridge se zástup přihlížejících zavlhl očekáváním. Bleskl fotoaparát, někdo si pořídil jejich snímek.

Když s Andersonem vyklidili pole, na jejich místo nastoupili jiní. Pracovali rychle. Bude trvat jen něco málo přes půl hodiny a celá oblast se ocitne několik desítek centimetrů pod vodou. Oba detektivové se vydali po písčitém břehu k nábrežní zdi.

„Přímo pod Tower Bridge,“ řekl Dana a pohlédla k mohutné ocelové stavbě. „Na jednom z nejikoničtějších londýnských míst, nemluvě o tom, jak je frekventované. Co si vůbec myslíš?“

„Je to drzej parchant,“ přisadil si Anderson.

Dana vzdychla. „Kdo byl na místě činu jako první?“ zeptala se.

„Pete,“ odpověděl Anderson a rozhlížel se. „Ještě před minutou tady byl.“

Dana sledovala, jak přicházejí další kriminalisté a technici. Opatrně sestupovali po Horselydown Old Stairs, příkrých betonových schodech, které v těchto místech představovaly jediný přístup na úzký říční břeh.

„Vraždí je rychleji, Neile,“ řekla. „Předtím jsme je nikdy nenašli takhle brzy.“

„Já vím, šéfe. Tamhle jde Pete.“

Konstábl Pete Stenning, jednátřicetiletý, vysoký a pohledný detektiv s tmavými vlnitými vlasy, k nim sbíhal po schodech.

„Co nám můžete říct, Pete?“ zeptala se ho Dana, když se k nim připojil.

„Ve 20:15 je objevil místní květinář,“ hlásil Stenning. „Právě jsem s ním mluvil. Měl náročný den, protože je svatého Valentýna a zítra ho čeká velká svatba, takže s pomocníky pracoval do pozdního večera. Potřeboval pauzu na cigáro a uprostřed davu na ulici by vzbuzoval nevoli, tak se vydal po náplavce a dolů po horselydownských schodech. Říká, že pohled na řeku ho uklidňuje a není na něj vidět, když se chce vychcat. To je jeho výraz, ne můj.“

„A tak je našel?“

„Bylo tam dost světla z Brewhouseu a zpředu od mostu, ačkoliv říká, že si nebyl jistý, co vidí, dokud nesešel až dolů na pláž. A abych předešel vaši otázku, ničeho jiného si nevšiml. Jeho výpověď potvrzují dvě ženy z květinářství.“

„Napadá někoho, jak je sem vrah dopravil?“ zeptal se Anderson.

„Mohl přijet po vodě,“ uvažoval Stenning, „ale osobně bych o tom pochyboval. Je zatraceně obtížné připlout sem na člunu za takhle nízké vody.“ Máchl rukou k říčnímu břehu. „Zrovna tady jsou pod vodou zbytky viktoriánské nábřežní zdi,“ pokračoval. „Kdybyste na ně najeli lodí příliš rychle, ve lice pravděpodobně byste šli ke dnu.“

„Tedy po silnici?“ řekla Dana.

„Je to mnohem pravděpodobnější,“ souhlasil Stenning. „Něco byste ale měli vidět,“ pokračoval. „Jen o kousek dál pod mostem.“

Dana s Andersonem následovali Stenninga do stínu, který vytvářel Tower Bridge, a snažili se nevnímat natažené krky a zvědavé pohledy jen několik metrů nad jejich hlavami. Vzápětí se veškerá pozornost přesunula z vyšetřovatelů k malým černým vakům, které policisté vynášeli ze stanu. Odváželi chlapce. Ze zástupu se ozvalo několik zlostných výkřiků, jako by za to, co se těm klukům stalo, mohli zřízení pohybuující se po písčitém říčním dně.

Pod mostem uniformovaní policisté prohledávali krátký úsek břehu, který ještě zůstával přístupný. Malý kus byl obehnan policejní páskou. Stenning do záboru posvítíl baterkou.

„Otisky stop?“ nevěřil Anderson svým očím.

„Velké boty připomínající holínky,“ upřesnil Stenning. „Zdá se, že mají stejný vzorek jako ty, co jsme našli v Bermondsey. Jde ale o to, že vrah vůbec neměl důvod chodit až sem. Koukněte se.“

Ukazoval zpátky ke schodům.

„Snesl je dolů po schodech a pak s nimi šel ještě několik metrů po pláži, aby je položil tam, kde jsme je našli. Chtěl to provést, jak nejrychleji to bylo možné. A přesto se pak vydá až sem. Zajde si – řekněme osm metrů –, aby tu zanechal otisky.“

„Navíc na jediném kousku písku, který tu v okolí vidím,“ dodala Dana.

„Moje řeč,“ přitakal Stenning. „Na šterku a kamení by žádné otisky nezanechal. Takže se vydá na písčité plácek, který je navíc příhodně zastíněný mostem a krytý před deštěm. Chtěl, abychom je našli.“

„Drzej parchant,“ zopakoval Anderson.

„Koho tím myslíte, seržante? Jeho, nebo mě?“

Tak to je, tak to bude

„Oba. Jste ochotný zajet s těly na patologii?“

Stenning ochotný byl, takže se vydal za pohřební dodávkou, která odvážela chlapce na patologii.

„Půjdu od jedněch dveří ke druhým, jestli souhlasíte,“ navrhl Anderson.

Dana přikývla. Anderson nesnášel nečinnost, byť by mělo jít jen o několik minut.

„Někdo určitě něco viděl, i když to třeba ještě vůbec netuší,“ uvažoval. Už se sbíral k odchodu, ale ještě se ohlédl přes rameno. „Co se děje, šéfe?“ zeptal se, když viděl Danin výraz.

Měla by mu říct, že nic, že je v pohodě. Vyšetřovací tým potřebuje, aby byla ve formě.

„Tahle vražda mě vyděsila, Neile.“

Podíval se na ni, přimhouřil oči. „Vy jste přece ta, kdo chytil posledního sériového vraha, novodobého Rozparovače,“ řekl. „Vsadil bych se, že on se bojí víc.“

Anderson se nerozpakoval říkat to, co považoval za správné, i když to znělo jako banální klišé.

„Rozparovače dopadli Mark s Lacey,“ odpověděla. „Já jen slízla smetanu. A Rozparovač mě ani na okamžik neděsil tak, jako tenhle vrah. Čtyři kluci za dva měsíce. A další se pohřešuje. Navíc zrychluje. Unáší je v kratších intervalech a vraždí je po kratší době. Kolik času zbývá do dalšího případu?“

3

Jakmile mu cizí prsty sevřely krk, Barney upustil plechovku coly, podjely mu kolečkové brusle a málem upadl. Čísi silné ruce ho musely podepřít.

„Klídek, Barney. Snad sis necvrknul do kalhot.“

Kurva-kurva-kurva! Barneymu se chvěl každý nerv v těle a řinul se z něj pot. Uvažoval, jestli mu to, že se potvrdilo jeho tušení, poskytuje dostatečnou útěchu, protože si připadal jako úplný blbec. Na co si to, krucinál, ten Jorge hraje?

„Blbče,“ vysoukal ze sebe.

Jorge, starší brácha jeho nejlepšího kamaráda a zároveň neoddiskutovatelný vůdce party, se skrýval na střeše přístřešku pro kola. Barney, aby zamaskoval, že je celý rudý a má kapčku u nosu, se shýbl pro pomačkanou plechovku coly. „Jak dlouho ses tam nahoře schovával?“ zeptal se, když si otřel nos do rukávu a narovnal se.

„Pár minut.“ Jorge se ani nesnažil skrýt své pobavení. „Zahlídl jsem tě na rohu.“

Jasně. Nádech, výdech. Je tma, možná si nikdo nevšim-

ne, jak má zpocené čelo. Díkybohu, že se nepomočil. „Byls na zkoušce?“ zeptal se a snažil se, aby jeho hlas zněl normálně.

Jorge přikývl. „Máma mi psala, že se mám cestou zastavit pro Harveyho. Tak pojďme.“

Jorge naskočil na skateboard a vyrazil za ostatními. V jeho stopě jako by se vznášel neuvěřitelný přetlak energie, s nímž si sotva uměl poradit i on sám. Harvey si poslední dobou stěžoval, že se Jorge vrací ze zkoušek úplně vybuzený. Že mu trvá několik hodin, než se uklidní. Jestli běžně předvádí něco podobného jako teď, pak se Barney Harveyemu nediví, že je na bráchu našťvaný.

Celá partička sledovala, jak se nejprve Jorge a potom Barney blíží k rampě.

„Máš zelený vlasy,“ konstatovala Hatty při pohledu na Jorgeho.

Ten pohodil hlavou a prohrábl si obvykle stříbřitě blondátého ježka. „Už to chtělo nějakou změnu,“ pronesl, jako by bylo naprosto normální, že čtrnáctiletý kluk řeší účes. „Zelené vlasy se hodí k zelenému kostýmu. Budou mi na něj lepit taky zelené listí. Ti druzí dva jsou pěkně našťvaní, protože mají tmavé vlasy a nevypadá to na nich tak dobře.“

Jorge se chtěl stát hercem. Před několika měsíci se úspěšně zúčastnil konkurzu na jedno představení na West Endu. K jeho nelibosti musel alternovat ještě se dvěma dalšími kluky, protože mu bylo teprve čtrnáct. Ti dva ovšem, pokud bylo možno Jorgemu věřit, neměli ani zlomek jeho talentu.

„Propásl jsem něco?“ zeptal se Barney s vědomím, že tu měl být už před hodinou.

„Ne,“ odpověděl Harvey. „Lloyd vyhrál turnaj v šipkách,

ale pak Sam trefil Toma Rogerse do zadku a bylo nám naznačeno, že máme laskavě vypadnout.“

„Nemůžu vás nechat bez dozoru ani pět minut,“ povzdechl si Jorge.

„Máme oficiální zákaz?“ zeptal se Barney.

„Říkali, že o nás nechtěj slyšet do konce týdne,“ řekl Lloyd, tmavovlasý kluk s velkýma očima, který chodil do stejné třídy jako Jorge. „Pak nám doporučili, abychom šli rovnou domů a nepotloukali se nikde po okolí.“

„Jako třeba tady?“

„Jo,“ připustil Lloyd a tvářil se přitom naprosto vážně. „Zrovna tady to platí nejvíc.“

Hatty bez jediného slova vstala a spustila se dolů z rampy. S výjimkou Barneyho byla asi nejlepší skejták z party. Vyjela na hranu na opačné straně a zastavila se u zábradlí. Lloyd, Sam a oba bráchové si prohlíželi poškozené kolečko na Harveyho skateboardu. Jediný Barney si všiml, že Hatty zvedla hlavu jako větrící pes, který zachytil stopu. Někam se dívala. Po několika vteřinách soustředěného pozorování se sebrala a přijela zpátky ke klukům.

„Hádejte, kdo tu je?“ řekla polohlasně.

Všichni zvedli hlavu, někdo se díval na Hatty, někdo se rozhlížel kolem a snažil se spatřit to, co ona.

„Kde?“

„Zase se ti něco zdálo, Hats.“

Barney se zadíval k přístavkům za cihlovou zdí, které teď sloužily jako skladiště. V ulicích jižního Londýna to nebylo nic neobvyklého. Na druhé straně silnice stály řadové domky, za nimi se tyčil mohutný opuštěný dům se slepými potměnlými okny a fasádou zdobenou cihlovou bosáží. Zne-

hybněl, zamrkal, čekal, co zvláštního uvidí, rozostřoval zrak tak dlouho, dokud nerozeznával jen obrysy budov, kontury chodníku, horizont. Byl trpělivý, věděl, že obraz před ním se začne drolit, rozpouštět, až nabude těch nejjednodušších forem. Čekal, až naskočí ta správná šablona. Pak mu před očima vytane každá nesrovnalost. Taky že jo – byla tam, na pozadí cihlové zdi uviděl její bledou tvář, hladký tmavý kabát, který odrážel víc světla než okolí. Jak dlouho tam asi stála tentokrát? A pramenil jeho pocit, že ho někdo sleduje – než jej přerušil Jorge –, z její přítomnosti? Zamrkal, a viděl zas normálně.

„Stojí za tím červeným autem,“ řekl. „Je vidět jen hlava a ramena.“

„Je pošahaná!“

„A co vůbec chce?“

„Úchylačka, šmíruje děti. Myslím, že bysme měli zavolat benga.“

„Sama je policajtk,“ řekl Barney. „Tajná.“

Rozhostilo se ticho. „Víš to jistě?“ zeptal se Jorge.

Barney přikývl. „Bydlí hned vedle nás,“ řekl. „Myslím, že se jmenuje Lacey.“

„Tak co tu dělá? Hlídá tě?“

„Sotva ji známe,“ odpověděl Barney a věděl, že by měl doma pěkný průšvih, kdyby řekla tátovi, kde se večer toulá.

Jorge vstal, natáhl krk a zadíval se přímo na policistku. Ta je pozorovala dál. Jorge se ušklíbl.

„Do hajzlu!“ zaklela Hatty drsně.

„Co je?“ všichni odvrátili zrak od policistky a podívali se na jedinou dívku v partě.

„Ztratila jsem náušnici,“ řekla a odhrnula si vlasy z drob-

ných uší. V jednom měla malý cvoček v podobě lístku. V druhém nic.

„Nehýbej se,“ řekl Barney a natáhl ruku. Nikdy necítil nic tak jemného jako Hattyiny vlasy. Snad kromě kožichu dlouhosrstých králíků v obchodě se zvířaty. Jak se dotýkal jejích vlasů, dole v žaludku mu zvláště mravenčilo, až musel přeshlápnout z nohy na nohu. Našel ji! Mezi prsty držel drobnou zlatou věc, kterou upustil do Hattyiny nastavené dlaně. Nebyla to celá náušnice, jen její část.

„To je jen puzeta,“ řekla Hatty. „Do hajzlu, ta náušnice může být kdekoliv.“

„Poskoč,“ radil jí Jorge. „Asi ti někam zapadla.“

Jak Hatty poskakovala, plechová konstrukce se rozdrnčela a začala dunět. Barney sjel z horního okraje rampy dolů, svůj pohyb několikrát zopakoval. Po ztracené náušnici nebylo ani památky.

„Musím jít,“ řekl Sam. „Ještě namám hotovej ten blbej popis exkurze.“

Hatty oznámila, že také odchází.

„My tě s Harveym doprovodíme,“ řekl Jorge, když brácha sjel dolů a připojil se k Barneymu. „Víš, že tu obchází ten úchyl, ne?“

„Ten úchyl vraždí kluky,“ odpověděla Hatty, ve tváři čitelné zklamání ze ztráty náušnice. „Co se tím snažíš naznačit?“

„Čemu jsi na větě ‚Přiveď bráchu rovnou domů‘ nerozuměl?“

Celá parta byla rázem na nohou, leknutím téměř poskočili. Všichni byli tak zaměstnaní pozorováním policistky, jež je sledovala zpoza brány, že úplně přehlídli ženu, která se objevila na dvoře. Nevšiml si jí ani Barney.

„Jak ses dostala dovnitř?“ divil se Harvey a pohledem zkoumal vrata.

„Jorge je těžší než já,“ odpověděla drobná světlavá žena, „a o kousek větší. Když se dokáže protáhnout dírou v plotě on, zvládnou to taky.“ Rozhlédla se po dvoře, vysokých zdech, tmavých budovách, vratech. „Proč mám pocit, že už bys tu dávno neměl být?“

„Říkalas, že budeš pracovat,“ bránil se Jorge.

Jorgeova a Harveyova matka byla fotografka na volné noze. Když jí zavolali z redakce tiskové agentury, pracovala někdy i přes noc. V takovém případě je hlídala jejich stará babička. Táta, který byl válečným zpravodajem BBC, zemřel dřív, než se narodil Harvey.

„Už mám hotovo,“ odpověděla matka. „Takže díky tomu se můžu zúčastnit téhle malé noční párty, která právě končí. Dobrou noc. Všichni alou domů.“

Děti se rozloučily a bráchové se vydali v patách matky přes dvůr k domovu. Připojila se k nim i Hatty.

„Jdeš?“ zeptal se Lloyd Barneyho.

Barney přikývl. „Táta by mě seřval, kdybych přišel moc pozdě,“ řekl. „Jen se ještě rychle porozhlídnu po Hattyině náušnici. Tak se měj.“

Barney osaměl. Ještě naposledy objel celé nádvoří, indiánské vesnici se ovšem obloukem vyhnul. Dřívější déšť všechno spláchl do drobné stružky, kudy odtékala voda do kanalizace. Zvolna se vydal podle ní až k vpusti do podzemí. Na kanalizační mřížce se zachytávaly různé odpadky a nečistoty. Barney se zastavil a opět rozostřil pohled. Vytvořit neostrou šablonu bylo v noci obtížnější a trvalo to déle. Ale po chvíli se mu to podařilo. A uviděl ji. Ležela zachycená za okraj

obalu od tyčinky Mars. Sehnul se, zvedl obal a uvolnil Hattyinu náušnici.

Celý rozradostněný se rozhlédl kolem. Na okamžik úplně zapomněl, že všichni už odešli. Ještě nikdy nezůstal v komunitním centru sám. Takhle o samotě si náhle uvědomil, jak jsou zdi vysoké a jak stíny mezitím potemněly. Z protější stěny se na něj díval namalovaný obličej dlouhovlasé dívky. Seděla na skalisku uprostřed oceánu. Usmívala se na něj, ovšem nikoliv šťastně. Její podivné zelené oči jako by naznačovaly, že zná tajemství a jen čeká na příležitost, aby se o něj mohla podělit.

Náhle mu za zády něco zašustilo a Barney div nenadskočil leknutím. Vítr, který obvykle zadržovaly vysoké zdi, pronikl čerstvým poryvem dovnitř. Byl nejvyšší čas vypadnout. Vydal se ze dvora k hlavní ulici. Když pojede rychle, možná ještě Hatty dostihne, a jestli budou sami, náušnici jí vrátí. Jemně ji jí vsadí do ucha.

„Barney!“

Znovu sebou trhnul, jako by ho zasáhl blesk. Nevšiml si, že se k němu blíží policistka, úplně na ni zapomněl.

„Ahoj,“ pozdravila ho, když k němu došla. „Jdeš domů?“

Přikývl.

„Měli byste chodit společně,“ pokračovala. „Je už hodně tma.“

„No jo,“ připustil. Dokázal zpomalit a jet vedle ní, ačkoliv dlužno přiznat, že pěkně štrádovala. Byla vyšší než on, štíhlá, s vlasy sepnutými do ohonu. Zdálo se, že o svůj vzhled moc nedbá. Na druhou stranu vždycky vypadala pěkně.

„Máte službu?“ zeptal se už na ulici.

„Ne,“ odpověděla. „V tuhle chvíli nepracuju. Jsem na nemocenské.“

Nenápadně se na ni kouknul. Nijak nemocně nevypadala. Za prvé, každé ráno chodila běhat. Slýchal ji, jak odchází, když on se chystal do trafiky. A oba se často vraceli domů současně. Někdy ji také vídal na kole, se sportovním pytlem přes rameno. A večer často odcházela z domova pěšky a přicházela pěkně pozdě.

Došli na roh a Barney pocítil kraťoučkový záchvěv vděku, že není sám. Tenhle úsek neměl vůbec rád. Musel projít kolem starého domu. I když dům byl z bezpečnostních důvodů obehnan ohradou a všechny dveře i přízemní okna měl zabedněné, Barney se nemohl zbavit pocitu, že uvnitř někdo může číhat a vyčkávat, aby na něj skočil.

„Z tohoto baráku mívám husí kůži,“ řekl.

„Měl bys ho vidět uvnitř,“ odvětila. „Než byla okna pořádně zatlučena, lezly do něj děti a bezdomovci. Často jsme sem k němu vyjížděli.“

Zabočili za roh a starý dům zůstal za nimi.

„Barney, já vím, že mi do toho nic není,“ začala, „ale nejsem si úplně jistá, jestli je bezpečné, abyste v téhle době zůstávali s kámoši venku i po setmění.“

„Držíme se pohromadě,“ odpověděl Barney. „Dáváme pozor jeden na druhého. A Jorgemu a Lloydovi je skoro patnáct.“

Očekával, že Lacey namítne, že byl sám, když za ním přišla, a byl připravený odpovědět, že je rychlý. Že by ho nikdo bez bruslí nechtyl a že umí jezdit jako blesk.

„V poslední době zmizelo pět kluků tvého věku,“ pokračovala. „Všichni žili poměrně nedaleko odtud.“

„Co se jim stalo?“ zajímalo ho. „V televizi nikdy neřeknou, jak umřeli. Myslíte, že Barlowova dvojčata jsou taky mrtvá?“

„Doufám, že ne,“ pronesla hlasem, z něhož bylo víc než zřejmé, co si doopravdy myslí.

4

Dana kráčela sama po rychle se zmenšující písčité pláži a mířila k rozhraní vody a břehu. Když před více než rokem opustila rodné Skotsko a přestěhovala se do Londýna, zamilovala si pohled na noční řeku. Líbilo se jí, jak se jako hladký černý had klikatí mezi domy a odráží v sobě jen to, co je v tomhle městě nejkrásnější – světla, architekturu, barvy. Odteď jí místo poblíž Tower Bridge už navždy bude připomínat dvě malá bledá těla dvou chlapců, kteří měli na pláži spíš běhat a výskat, než aby byli odnášeni v černých plastových vacích. Vytáhla z kapsy telefon.

„Haló?“ ozval se ze sluchátka hluboký mužský hlas s dialektem jižního Londýna.

„Ahoj. Kde jsi?“

Pomlka. „Zrovna jedu v autě. Parkuju, neřídím. Co se děje?“

„Byli to oni. Barlowova dvojčata. I když jsme to všichni tušili.“

Tiché zaklení. „Jsi v pohodě?“

„Jsem na cestě za jejich rodiči. Jejich matka, Marku...“

Další pomlka. „Chceš, abych přijel?“

Dana se v duchu pousmála, zavrtěla hlavou. „Ne,“ řekla. „Zvládnou to. Kam máš vlastně namířeno?“

Z telefonu se ozval povzdech. „Jsou věci, Dano, které bys radši neměla vědět.“

„Jak výstižné.“

Ticho.

„Co se děje?“

„Neměla bych to asi říkat,“ ozvala se Dana znovu, „a nikdo jiný se to nesmí dozvědět. Nemám ten nejmenší důkaz...“

„Tak už to vyklop.“

„Myslím, že to dělá žena.“

Ticho na jeden nádech. „Eh.“

„Žádný sexuální podtext, Marku. Žádná fyzická zranění, kromě smrtící rány. Jejich těla byla netknutá, našli jsme je stočená, jakoby spící. Jen pohled stačí – ach, neumím to vysvětlit – a člověk by si je zamiloval. Víím, že to zní praštěně, ale zdá se mi, že vrah je má svým zvráceným způsobem rád. Myslím, že jim nechce ublížit, jenom si nedokáže pomoci. Možná sama ztratila syna v jeho věku a něco ji nutí znovu si to prožívat jejich prostřednictvím.“

„Máš něco, kromě intuice, co by potvrzovalo tvou domněnku?“

„Ne.“

„V tom případě možná reaguješ jako každá žena tvého věku, když je konfrontována se smrtí dítěte, a přenášíš své pocity do vraha.“

„Ano, ale...“

„Ještě jsem neskončil. Na druhé straně, jak teorie potvrzuje, nemusí to být úplně mimo mísu. Je snadné vypracovat seznam kluků přibližně stejného věku, kteří v Londýně v posledních letech zemřeli v důsledku nadměrné ztráty krve, nebo jejich matky měly neobvyklé potíže s přijetím zprávy o jejich smrti. Mohlo by to být vodítko.“

„Jasně, můžu se na to podívat hned dneska v noci. Hele, už musím jít. Díky, Marku.“

Dana zavěsila a pod nohama uslyšela šplouchání vody. Během hovoru, který mohl trvat přibližně minutu, vystoupala voda zas o kus výš. Ustoupila a zavravorala, pak se sebrala a vyrazila ke břehu rychleji, než bylo nutné. Reflektory už byly pryč, většina lidí z pláže i z mostu zmizela. Opravdu si musela dávat pozor na cestu. Kdyby v noci na některé písčité pláži trochu sešla z cesty a uhodila se do hlavy, přiliv by se o ni už postaral.

Oddechla si, teprve když vstoupila na první schod, na němž neulpívaly vodní řasy. Naposledy se ohlédla. V tuhle chvíli už bylo nemožné určit, kde končí písčité břeh a začíná voda, ačkoliv stále slyšela jemné šplouchání, jehož zvuk plíživě doléhal až k ní.

5

„Budete ty vraždy vyšetřovat, až se zas vrátíte do práce?“ zeptal se Barney, když zahnuli do ulice, kde oba bydleli. Lacey se na kluka zadívala. Měl sice bezelstnou tvář a dětsky jemnou pleť, ale už za pár let se z něho stane muž. Jeho pohnutky byly naprosto průhledné. Běželo mu hlavou, že v očích ostatních členů party stoupne, když bude mít horké informace z průběhu vyšetřování – zvláště vražd, které se týkají dětí. Všechny lidi zajímají především případy, kdy se oběťmi mohou stát i oni.

Bylo jí Barneyho téměř líto, protože ho musela zklamat. „Ne, já na vraždách nedělám,“ řekla. „Moje práce není zcela tak vzrušující.“

Viděla, jak jí doslova visí na rtech a čeká, až mu řekne, co konkrétně dělá. Určitě doufá, že to bude něco okolo drog, prostituce nebo zásahové jednotky. Jak ale malému klukovi vysvětlit, že neví dokonce ani to, jestli se k policii ještě někdy vrátí?

„Ty i ta tvoje parta jste fajn,“ řekla. „Už jsem tě párkrát

pozorovala. Když je dobré světlo a svítí ze správné strany, hlavně na tu cihlovou zeď s hvězdami, vypadá to, jako bys lítal.“

„Kámoši z vás mají strach,“ řekl.

Ta věta jako by oba překvapila. Barney stiskl rty a na očích mu bylo vidět, jak se v duchu proklíná.

„A ty?“ zeptala se ho.

„Já ne,“ odpověděl po vteřinovém zaváhání. „Já vás přece znám.“

Zná mě. Tohle dítě, s nímž jsem mluvila sotva desetkrát, mě zná. Prokrista, vždyť ani já *sama* nevím, kdo jsem.

Barney se zastavil. „Je tu zas.“ Ztišil hlas a v tu chvíli připadal Lacey mnohem dospělejší. V jeho tónu však zaslechla něco znepokojivého. I ona se zastavila.

„Kdo tu je?“ zeptala se. Na druhém konci ulice kráčely dvě ženy, mířily ale opačným směrem. Před Barneyho domem taky nikdo nebyl.

„Ten chlap, co vás sleduje.“

Lacey se rázem rozlil v hrudi překvapivě mnohoznačný pocit strachu, utrpení i radosti. Přemýšlela, kde se ta směsice emocí bere, když všechny mají stejnou příčinu. „Jaký chlap?“ zeptala se, ačkoliv to věděla naprosto přesně.

„Ten, co sedí v autě před vaším domem,“ odpověděl kluk. „Co na vás tak často klepe.“

„Kde ho vidíš?“ divila se. „Nedívej se tam ani neukazuj, jen mluv.“

To dítě bylo chytré, okamžitě to pochopilo. „Je v zeleném autě na levé straně ulice šest – ne, sedm – aut od nás.“

Nutkáni ohlédnout se a ujistit se, že se nemýlí, bylo překvapivě silné. „Jaks ho, proboha, viděl?“

Barney pokrčil rameny, ošíval se. „Já to prostě vidím,“ řekl.

„Jak to myslíš, že to prostě vidíš? Já ani nevím, že v ulici parkuje nějaké zelené auto, a ty o něm nejen víš, ale vidíš v něm sedět chlapa. Potmě.“

Vzdychl. „Barvy aut se odrážejí na mokré ulici,“ vysvětloval. „Jdou za sebou – stříbrné, černé, červené, další dvě stříbrná, bílá dodávka a pak to zelené.“

Teď na řadu aut určitě neviděl. Blokovala mu výhled. Jestli se nezmýlil, má výjimečné nadání. Oplývá jedinečným pozorovacím talentem a vizuální pamětí.

„Do aut svítí pouliční lucerny,“ pokračoval. „Skrz většinu světlo prochází, jen v tom zeleném ho něco blokuje. Něco tmavého a neprůsvitného. Může to být jediné hlava a ramena. Člověk, co sedí uvnitř v zeleném autě. To je přece jasné.“

„Myslím, že bychom tě měli zaměstnat u Metropolitní policie,“ řekla Lacey.

Napětí v chlapcově tváři povolilo. „Vždycky jsem uměl najít ztracené věci,“ řekl. „Když jsem byl malý, uměl jsem nacházet v trávě čtyřlístky. Máma je sbírala a schovávala mi je do krabičky. Pořád je mám. Když něco ztratíte – třeba šperk nebo tak –, stačí když mi ukážete oblast, kde mám hledat, a já to pravděpodobně najdu.“

„Já mám hodně málo šperků,“ odpověděla Lacey. „Místo toho bys mi ale mohl dát čtyřlístek, až nějaký najdeš.“

„Já už je ale nenacházím,“ řekl a zvážněl přitom. „Vyrostl jsem z toho. Teď vidím jiné věci. Ztracené.“

Prešli na druhou stranu ulice a zastavili se před Barneyho domem. Ani jeden z nich se neohlédl po zeleném autě, ale chlapcovy oči neklidně těkaly. „Máte z toho člověka strach?“ zeptal se.

Tak to je, tak to bude

Zavrtěla hlavou. „Ne, svým způsobem jsme kolegové. Vlastně spíš kamarádi.“

V Barneyho jedenáctileté tváři se objevil až příliš vědoucí výraz. Kamarádi? Obchází kolem a klepe jí na dveře, protože mu nebere telefony?

„Má o mě strach,“ pokračovala Lacey. „Jsem nemocná, víš. Prostě se mi teď nechce s nikým mluvit.“

Zasvěcený výraz v chlapcových očích teď vystřídal naprosto dětský údiv. „Kromě mě,“ řekl a usmál se.

Kupodivu jí nedalo žádnou práci jeho úsměv opřevzat. „Jo. Kromě tebe.“

Lacey mu už chtěla popřát dobrou noc, když ji napadlo podívat se do oken. Ve všech byla tma. Dokonce se nesvítilo ani v chodbě za dveřmi do domu.

„Je táta doma?“ zeptala se. Bylo po půl deváté. Děti jeho věku, ať už jakkoliv vyspělé, mají být tou dobou doma. Kdyby dostala na stanici hlášení, že se takové dítě courá venku, měla by povinnost to prověřit.

„Asi jo,“ odpověděl Barney. „Možná si někam odskočil. Nebo je možná v pracovně. Ta je na druhé straně domu, takže světlo není vidět.“

Už se jí ale nedíval do očí. Lhal. Věděl s jistotou, že otec není doma.

„Chceš, abych šla s tebou a počkala u vás, dokud se nevrátí?“ zeptala se a napadlo ji, že by tak muže v zeleném autě udržela v šachu o trochu déle. Možná by to dokonce vzdal a odjel domů.

Barney zavrtěl hlavou. „To je v pohodě,“ řekl. „Pravděpodobně je doma. Stejně půjdu rovnou do postele.“

„Máš telefon?“

Vytáhl mobil z kapsy a podával jí ho. „Ty ses říznul?“ zeptala se ho, ale telefon si nevzala.

Ve tváři se mu objevil zmatek, jako by nečekaně dostal prudký pohlavek. Rychle se podíval dolů a snad poprvé si všiml, že má prsty zamazané od něčeho, co vypadalo jako krev.

„Ble!“ S výrazem největšího hnusu si otřel ruku o bundu. Pak se otřásl. „To ne,“ řekl, „musel jsem do něčeho sáhnout.“

Lacey se usmála, vzala si od něj mobil a do kontaktů mu zadala obě svoje čísla – jak na mobil, tak na pevnou linku. „Jen pro případ, že bys mě potřeboval,“ řekla. Barney přikývl, odemkl a obrátil se, aby jí popřál dobrou noc.

„A než budeš něco jíst, pořádně si umyj ruce,“ zavolala na něj. Chlapec se díval za ni, na řadu zaparkovaných aut.

„Řekl bych, že už brzy bude klepat,“ pronesl a zmizel ve dveřích.

6

V domě byl nepořádek jako obvykle. Barney se rozhlédl a viděl, že na žulové kuchyňské desce se povalují zbytky od večere, okenní roleta je vytažená nakřivo, přes barovou stoličku visí tátův svetr, dvě zásuvky jsou nedovřené, kredenc skoro dokořán. V domě Robertsových poučka, že dospělí uklízejí po dětech, nějak neplatila.

Vstrčil ruce pod kohoutek a pustil na ně teplou vodu. Neřízl se, byl si tím naprosto jistý, ale ta lepkavá věc na prstech opravdu vypadala jako krev. Několikrát si je namydлил a opláchl. Teprve pak se pustil do úklidu kuchyně. Pro mámu byly pořádek a čistota důležité; to byla jedna z několika mála věcí, na kterou si pamatoval.

U kuchyňského dřezu Barney nejprve vytáhl roletu, aby ji srovnal. Na trávník vedlejšího domu dopadalo světlo, což mu napovědělo, že Lacey je v zadní části svého malého bytu, v zimní zahradě.

Lacey mu může pomoci najít mámu.

Když umyl nádobí, vypustil vodu. Nechápal, proč ho to

nenapadlo už dřív. Policie hledá pohřešované lidi neustále. Ale kdyby někomu řekl, co dělá, přineslo by mu to smůlu a neuspěl by. Cítil to v kostech. Nemůže se s tím nikomu svěřit. A co kdyby to pověděla jeho tátovi?

Když všechno uklidil a umyl, vystoupal po schodech, které se v polovině lomily, do patra. Cestou ještě přesměřoval všechny telefonní hovory na svůj mobil. Když táta nebyl doma, nehodlal chodit dolů.

V horním patře jejich domu byla Barneyho ložnice, koupelna a kamrlík. Na stěnách kamrlíku byly dva obrovské plakáty: jeden zobrazoval sluneční soustavu a druhý umělecky ztvárněnou černou díru v mléčné dráze. Ne že by ho astronomie nějak zvlášť zajímala, tyhle dva plakáty byly ty největší, které v Amazonu měli. Sundal všech osm speciálních připínáček, které držely obrázky na stěně, a plakáty sroloval. Pod nimi se skrývaly výsledky jeho dvou pátrání. První se týkalo zavražděných kluků. Jejich fotografie zkopírované ze zpravodajských serverů byly až nahoře. O kus níž byla ke stěně připevněná mapa s řekou. Úzké barevné nalepovací papírky označovaly místa nálezů jejich těl. Barney nepředpokládal, že by táta jeho pátrání objevil, protože do jeho kamrlíku sotvakdy chodil, přesto byl opatrný a měl plán, co by v takovém případě řekl. Tvrdil by, že jde o školní projekt, který mapuje práci Metropolitní policie.

Prstem na mapě sledoval tok řeky. Začal až dole v Deptfordu, kde bylo nalezeno první tělo. Vrah postupoval proti proudu, přibližoval se. Barneyho prst se zastavil poblíž Tower Bridge.

Na protější stěně visela jiná rozměrná mapa, tentokrát zobrazovala celý Londýn i s předměstími. Právě teď pátral

v Haringey. Obálky, které dnes hodil do schránky, obsahovaly inzerát, jež vyjde v *Haringey Independent* a *Haringey Advertiser*. Nahoře bude stát velkými písmeny BARNEY RUBBLE, protože tak mu říkala máma, když byl malý. Původně se tak jmenovala postavička z kresleného seriálu o Flintstoneových, rodině z doby kamenné. Tenhle titulek měl upoutat pozornost. Následující text se často měnil, protože Barney se pořád nedokázal rozhodnout, který zabírá nejvíc. Někdy tam stálo pouhé: STÝSKÁ SE MI. Jindy zvolil sdílnější a osobnější formu: NĚKDY BYCH SI S TEBOU STRAŠNĚ RÁD POPOVÍDAL. Jednou se dokonce odhodlal k variantě: KAŽDÝ DEN BEZ TEBE JSEM O KOUSEK BLÍŽ SMRTI. Ale litoval toho, jen co text odeslal. Takovouhle věc by do novin psát neměl, i když inzerát byl anonymní a vlastně to byla pravda.

Inzerát vždycky končil e-mailovou adresou, kterou si založil tajně a o níž věděl pouze on. Kontroloval ji dennodenně a bude to tak dělat pořád, protože máma by se mu mohla ozvat kdykoliv.

Příští měsíc se přesune do Inslingtonu. Než mu bude třináct, bude mít prohledaný celý Velký Londýn a vrhne se na okolní okresy.

Kdyby táta našel tuhle mapu, vlastně by se nic nestalo. Nikdy by neuhádl, co znázorňuje. Přesto bylo z jakéhosi důvodu důležité udržet si to jako tajemství.

Když znovu napnul oba astronomické plakáty, vydal se na druhý konec kamrlíku ke stolnímu počítači. V příchozí e-mailové poště bylo několik zpráv od kamarádů ze školy, jedna od tělocvikáře pana Greena, která se týkala víkendového turnaje, a celá řada oznámení odkazující na nové komentáře na jeho Facebooku. Popravdě nebyl dost starý na to, aby

si směl založit facebookovou stránku, ale většina dětí ve třídě je také měla. Prostě o svém věku lhaly. Podíval se, kolik je hodin; zbývalo mu několik minut, než by měl jít do postele.

Na Facebooku najel rovnou na stránku Pohřešovaných chlapců, která vznikla teprve před několika týdny, když zmizel druhý kluk z jižního Londýna, Ryan Jackson. Stránku právě sledovalo 5 673 lidí a mezi přispěvateli, kteří se rekrutovali z řad senzibilů, ale i naprostých bláznů, probíhala čilá diskuse.

Jeden člověk si myslel, že chlapci jsou využíváni k nelegálním lékařským experimentům v tajném výzkumném zařízení, které se nachází někde poblíž řeky.

Některé komentáře zjevně pocházely od skutečných kamarádů pohřešovaných kluků, jiné od cizích lidí, kteří jim přáli štěstí. Některé komentáře však byly i nepřátelské a jiné zas vyjadřovaly rozhořčení, že sociální sítě takhle jen přizívají rochnění se v cizím neštěstí.

Barney se konečně propracoval až na konec dlouhé řady komentářů. Bože, ty lidi jsou ale pošahaný. A nejvíc asi nějaký Peter Sweep. Za prvé, neměl u profilu fotku, jen nějaké krvavě rudé růže. Chyběly i jakékoliv osobní informace, ačkoliv to u lidí na Facebooku nebývá obvyklé. Měl téměř pět set přátel, ale podle všeho to byli jen ti, co také „lajkovali“ stránku s pohřešovanými kluky. Jako by ta stránka vznikla jen proto, aby lidi mohli komentovat ty vraždy. Barney se děl před obrazovkou a díval se na poslední Peterův vzkaz na konci vlákna.

Strašně vzrušující. Už dva mrtví. Teď možná další dva!

Na konec vlákna se automaticky přiřadil aktuální komentář. Barney si ho se zájmem přečetl. Byl opět od Petera Sweepa.

Poslední zprávy o Barlowových dvojčatech. Dnes večer objevila lewishamská policie na břehu Temže dvě těla. Oficiální prohlášení bude záhy následovat. Odpočívajte v pokoji, Jasone a Joshuo, vy andělská dvojčátka.

Peter Sweep byl na stránce Pohřešovaných chlapců jedním z nejpravidelnějších přispěvatelů. Jeho komentáře se zpočátku vždycky vyznačovaly velkou přesností a zněly, skoro jako by šlo o oficiální zprávy. V prvních dnech po založení stránky leckdo spekuloval, že Peter je nějakým způsobem zaangażovaný do policejního vyšetřování. Úplně všechno, co napsal, se pak ukázalo být pravdivé. Nakonec ale vždycky přidal nějakou úchylnou poznámku, což úvahu, že je ve skutečnosti policistou, dělalo krajně nepravděpodobnou.

Od posledního Peterova komentáře uběhlo sotva několik vteřin a strhla se lavina reakcí. Barney si všiml, že se do diskuse připojil i Lloyd, a o malou chvílku později také Harvey. Jako obvykle všichni prahli po dalších informacích a zároveň se ptali, kde tu zprávu Peter vyšťoural. Na to však neodpověděl, ostatně jako vždy.

Kde se vzala, tu se vzala, Barneymu se v hlavě zrodila myšlenka. Kdyby zmizel on, kdyby se jeho tvář objevovala každý večer v televizi, v novinách, na plakátech a letácích rozdáváných na vlakových a autobusových nádražích, všimla by si ho máma? Stačilo by to, aby se vrátila? Mohl by strávit celé

roky trpělivým obesíláním všech místních tiskovin, utratit za to každou penci, kterou má, a nemusel by vůbec pokročit. Kdyby ho ale pohřešovali, okamžitě by koukal z každé fotky po celém státě. Tohle by přece muselo zabrat, ne? Pak by se máma určitě vrátila.

Barney vstal, náhle unavený z Facebooku a reakcí všech přispěvatelů předstírajících bůhvijaké pohnutí, které on nikdy necítil. Kdo z nich ví, jaký je to pocit milovat někoho víc než kohokoliv jiného, a přitom nevědět, kde ten člověk je? Už se ho zase zmocňoval pocit, kdy by nejraději něco rozbil, mrštil sklenicí proti zdi, prohodil židli oknem. Polil koberec inkoustem. Zhluboka dýchal. Při nádechu se snažil počítat do čtyř, při výdechu jakbysmet. Kde je ta krabička? Barney dýchal jako o závod, neměl to pod kontrolou. Nádech, raz, dva, tři, čtyři, výdech, raz, dva, tři, čtyři. Vyběhl z kamrlíku a zamířil do ložnice. Přesně uprostřed na nočním stolku stála jednoduchá hranatá krabička z exotického dřeva. Uvnitř ležely na buničité vatě pokroucené a seschlé zelené rostlinky. Jeho sbírka čtyřlístků. Celkem jich bylo sedm.

Když našel první, byly mu pouhé dva roky. Byli s mámou v parku spolu s dalšími maminkami a jejich batolaty. Sám si na to nepamatoval, ale máma mu všechno později vyprávěla. „Bavila jsem se s jednou maminkou a ty jsi najednou začal pištět, jaks to obvykle dělával, když ses dožadoval pozornosti. Pak jsi ke mně natáhl ručičku a řekl: ‚Mami, štyži. Ne tši. Štyži.‘ A v baculaté dlani jsi držel svůj první čtyřlístek, který já jsem nikdy v životě nenašla.“

Několik následujících let byl doslova posedlý jejich hledáním. Díval se pod nohy a jejich tvar na něj z trávy a jetele doslova vystupoval. „Jak to děláš?“ nepřestávala se divit

Tak to je, tak to bude

máma. Ve čtyřech letech, v době, kdy matka odešla, našel poslední. Nepamatoval si, jestli ho viděla, nebo už ne.

Barney se uklidnil. Zavřel krabičku a položil ji vedle postele. Do očí mu stoupily slzy. Dokázal najít čtyřlístky. Dokázal najít cokoli, co se ztratilo. Tak proč nedokáže najít mámu?

7

Dveře řadového domku otevřela policistka, která byla ro-
dině přidělena jako styčná důstojnice a terapeutka. Stačil jí
jediný pohled do Daniny tváře. Rychle ustoupila stranou, aby
mohla projít a zmizet z očí hloučku novinářů, který už dva
dny tábořil před domem Barlowových. Zevnitř se ozývala te-
levize a z horního patra nějaká hudba.

„Kde jsou?“ zeptala se Dana.

„V obývacím pokoji,“ odpověděla přidělená terapeutka.
Hned to poznala. Vždycky to poznají.

Dana ji nechala, aby ji zavedla chodbou do dveří na pra-
vé straně. Místnost, která se před nimi otevřela, byla dlouhá
a úzká, a zabírala téměř celou hloubku domu. Rodina sedě-
la před televizí a snažila se budit zdání, že ji sleduje. Mat-
ka, otec, jedna z matčiných sester, která mezi nimi vypada-
la jako rozhodčí, a čtrnáctiletý bratr dvojčat, Jonathan. Jeho
šestnáctiletá sestra byla v pokoji v patře, jak se dalo soudit
podle hudby, která k nim doléhala.

Když pan Barlow uviděl Danu, vstal a vypnul televizi. Zů-

stal stát vedle přístroje, čekal. Jeho manželka jako by ztuhla v křesle.

„Mám pro vás zprávu,“ začala Dana a zatřkala očima z otce na matku. „Chtěli byste si promluvit o samotě?“ Očima zabloudila k jejich synovi. Ten okamžitě pochopil význam otázky a přesunul se do sedačky vedle mámy. Vzal ji za ruku, vypadal vyděšeně a mnohem mladší, než by odpovídalo čtrnácti.

„Mluvte,“ řekl otec. I on pochopil. Všichni to věděli. „Ven s tím.“

„Je mi velice líto, ale dnes večer jsme našli těla dvou malých chlapců. Jsme přesvědčeni, že to jsou Jason a Joshua. Je mi to moc líto.“

„Dvě těla?“ řekl. „Oba?“

Danu po chvíli napadlo, jestli jí nemůže něco puknout v hlavě, když matčino kvílení ihned nepřestane.

8

Ťukání utichlo. Znělo jako vždy. Tři ostrá zaklepaní, dost hlasitá na to, aby byla slyšet i na zahradě, ale ne zas tolik, aby v ní vzbudila pocit ohrožení nebo agresivity. Třikrát po sobě. Jeho klouby se musely devětkrát dotknout dřevěných vstupních dveří. Nikdy ho neslyšela odcházet.

Ještě nedávno by byl schopen vniknout jí do bytu pomocí plastové kreditní karty. Nejmodernější zabezpečovací zařízení, které jí sám namontoval, mu v tom teď bránilo. Je to opravdu legrační. Mělo ji chránit před vrahem, teď ji chránilo před ním.

Od posledního klepání uběhly nejméně dvě minuty. Byl pryč. Cítila, že se jí už lépe dýchá, vyšla tedy na dlouhou úzkou zahradu. Zdi, které ji obklopovaly, byly vysoké, ale ten, kdo zahradu osazoval, vybíral obezřetně a všem rostlinám se dobře dařilo i ve stínu. V létě vůně jasmínu, zimolezu a starodávných růží přebíjela štiplavý zápach velkoměsta. V zimě mráz a někdy i sníh dělaly z keřů ledové sochy jako z pohádky.

Z horního patra sousedního domu sem dopadalo světlo. Viděla šešulku Barneyho hlavy sklánějící se nad počítačem. Zvláštní, milé dítě. Jasně že byl v domě sám, v žádné jiné místnosti se nesvítilo. Bylo už skoro deset. Nepovažovala to za správné. Je sice dost rozumný, ale ví, co se děje, ve všech novinách a televizních stanicích se mluví o pohřešovaných klucích jeho věku, takže by se snadno mohl začít bát.

Za zdi se ozvalo štrachání. Ve zlomku vteřiny se jí rozbušilo srdce. Vzápětí se nad okrajem zdi vynořily hlava a ramena člověka, kterého Lacey okamžitě poznala. Postava se vyhoupla přes zídku, spustila nohy na druhou stranu a pak seskočila do zahrady.

„Ahoj.“

„Co to vyvádíte?“

Detektiv inspektor Mark Joesbury ze Speciálního operačního útvaru, jenž řídil tajné akce, zakroužil ramenem, jako by si uvolňoval ztuhlý sval. Byl opět ostříhaný nakrátko, skoro na ježka, což mu propůjčovalo drsnější, i když méně přítazlivý výraz. „Neberete mi telefon, ignorujete e-maily, dokonce ani neotevíráte,“ začal. „Tak co mi zbývá?“

„Copak jste to nepochopil?“

Krátce mrknul, sotva znatelně trhnul hlavou. Rysy mu ztvrdly. „Možná by vás zajímalo, že ta cambridgeská banda byla oficiálně obžalována a první soudní slyšení proběhne příští měsíc. Osmadvacátého.“

Cambridge. Jen při vyslovení toho jména se jí dělalo nevolno. „Dobře,“ odpověděla. „Jenže tohle mně mohl přijít oznámit obyčejný konstábl.“

Uhnul očima a pohlédl na dveře do zimní zahrady. „Můžeme jít dovnitř?“ zeptal se.

„Chtěla jsem už jít do postele,“ řekla Lacey. „Takže to by asi nebylo nejvhodnější, že?“

Joesbury utrápeně vzdychl. „Nechte toho. Chtějí zprostit obžaloby v plném rozsahu, protože se cítí nevinní.“

„Nic jiného bych ani nečekala.“

Osmadvacátého března. Věděla, že je to jen otázka času. Britský právní systém je pomalý, ale neoblomný. Během prvního slyšení ji pravděpodobně nebudou potřebovat. Shromažďování důkazů bude trvat měsíce. Ona nespěchá. Aspoň bude mít čas vyrovnat se s úzkostí, jež se jí rozlévá žilami jako tekuté olovo pokaždé, když si vzpomene na všechny lednové události.

„Soudní proces se potáhne,“ řekl Joesbury. „Budete se ho muset zúčastnit.“

„Já vím.“

„Zvládnete to?“

Ne, měla pocit, že to nezvládne. „Jasně,“ odpověděla.

Opět vzdychl, postoupil o krůček blíž. „Dana říká, že vám předepsali další měsíc zdravotní dovolené. A taky říká, že kromě oficiální komunikace, kterou nemůžete ignorovat, o vás od návratu do Londýna nikdo neslyšel. S nikým se nestýkáte. Dokonce si s nikým ani netelefonujete a neprokazujete sebemenší zájem vrátit se do práce.“

Kam tím míří?

„Lacey, to nejste vy.“

„Bez urážky, inspektore Joesbury, ale vy o mně nic nevíte.“

Další hluboký vzdech, jako by přirozená touha po soukromí a volnosti byla něco dětinského a nepatřičného.

„Vím, že práce je pro vás důležitá,“ pokračoval. „Jak jste

mi to vloni říkala? Že kromě policejní kariéry nic nemáte? Jestli na ni hodláte rezignovat, co vám zůstane?“

Věděl toho o ní ještě mnohem víc. V tomhle ohledu byla s Markem Joesburym vždycky potíž. Co nevytušil instinktivně, vždycky nějak vyšťoural.

„Zaslechl jsem, že Safírové jednotky nabírají další lidi,“ řekl.

Safírové jednotky byly relativně nové útvary Metropolitní policie, jež měly za úkol zabývat se násilnými trestnými činy se sexuální podtextem. Lacey se dala k polici vlastně proto, že odjakživa toužila bojovat proti násilí páchanému na ženách a viděla v tom dlouhodobý smysl své práce. Samozřejmě, že takhle o tom uvažovala před případem v Cambridge.

„Nemůžu,“ hlesla.

Naklonil se. Stál teď tak blízoučko, že kdyby jen trochu chtěl, mohl by se jí dotknout. To nemohla dopustit. O krůček poodstoupila.

„Myslel jsem to vážně,“ řekl.

Mohlo za to pravděpodobně světlo, ale jeho oči jí už nepřipadaly blankytně modré. Teď měly odstín bouřkových mraků a jizva na pravém spánku se růžově leskla, jako by byla úplně čerstvá.

„Každé slovo, které jsem na té věži vyslovil, jsem myslel vážně,“ pokračoval. „Prokrista, Lacey, dokážeme být k sobě upřímní, jen když jeden z nás je na pokraji smrti?“

Lacey si nebyla jistá, jestli zvuk, který se jí vzápětí vydral z hrdla, měl být smích nebo vzlyk. V každém případě to nakonec vyznělo pěkně divně. Vteřinu na to se mu už pevně tiskla k hrudi a kňučela jako malé dítě, když si narazí koleno.

To je přesně ono! Právě kvůli tomuhle nedokáže být někde, kde je i Mark Joesbury.

„No tak, no tak,“ konejšil ji a do puntíku plnil svou otcovskou roli. „Bylo hrozný, čím jste si musela projít,“ šeptal jí do ucha.

Tohle musí okamžitě přestat. Ještě chvíli a vyklopí mu úplně všechno. S vypětím všech sil se snažila uklidnit, dopřála si minutku, aby přestala vzlykat, a pak se odtáhla. Dřív než zdvihla hlavu, oběma rukama si otřela slzy z tváří.

„To snad není možný? Pořád předstíráte, že si nepamatu-
jete, co jsem řekl na věži?“

Pođívej se mu do očí. „Už jsem v pořádku, pane, opravdu. Jen ještě potřebuju trochu času. Děkuju za váš zájem.“

Joesburyho projevy něžnosti nikdy netrvaly dlouho, a také tenhle zmizel tak náhle, jak začal. „Jenom doufám, že si udržíte jasnou hlavu a nic nezapomenete dřív, než začne soudní proces,“ řekl. „To poslední, co bychom potřebovali, je svědkyně obžaloby, která si není jistá podrobnostmi.“

Možná, že mu skutečně jde jen o to, aby se dala dohromady kvůli svědecké výpovědi. No jasně, život bude mnohem jednodušší, když se schováme za případ.

„Já vás nepotopím,“ ujistila ho.

„Já vím, že ne. Myslím, že byste se měla pořádně pro-
spat.“

„Děkuju.“

„Pojďme zítra večer někam.“

„Cože?“

„Na večeři. Nic těžkého – vlastně bych vám rád někoho představil. Byla by sedmá tak akorát?“

Zavrtěla hlavou. „To není dobrý...,“ než stačila dokon-

čit větu, Joesburymu zapípala kapsa. Přečíst textovou zprávu zabere několik vteřin. Přesně to ji hrálo do karet. Odvrátila se, jako by mu chtěla dopřát soukromí, a popošla ke dveřím do zimní zahrady. Ve skle viděla jeho odraz. Ťukal do klávesnice oběma palci a nebýt to trapné, žárlila by, že jí ho někdo bere a plete se jim do cesty.

„To byla Dana,“ řekl na vysvětlenou a vyhledal její pohled v odraze.

Dana. Kdo jiný?

„Dnes večer našli ty pohřešované děti.“

Instinktivně se k němu otočila a pohlédla mu do očí. Praha po informacích. Byl to čistě policejní reflex, kterého se marně snažila zbavit.

„Předpokládám, že jsou...“

Přikývl. „Těla se našla před pár hodinami poblíž Tower Bridge. Dana právě jede s jejich otcem na patologii.“

Nebylo k tomu co dodat. Takle povinnost byla nesnesitelná. Vždycky se to nějak snažili vydržet, když už se policii dobrovolně upsali. Ale Lacey to už nedokázala.

„Stává se z toho dost ohavná záležitost,“ pokračoval Joesbury, jako kdyby to sama nevěděla. „Čtyři děti mrtvé, jedno stále pohřešované. A s vyšetřováním nejsme ani o kus dál.“

„Jste k tomu přidělen?“

Ne, neptej se. Už ti do toho nic není a jakákoliv informace narušuje hradby, které sis kolem sebe vystavěla.

Joesbury zavrtěl hlavou. „Ne, jen funguju jako Danin boxovací pytel, jako hromosvod, když je toho na ní moc. Chcete se přidat?“

Ach, jak by ne. Kdyby na něj ale jednou začala ječet, dokázala by vůbec přestat?

„Zvláštní vyšetřovací tým teď bude potřebovat další lidi,“ pokračoval. „Daně by se vaše pomoc mohla hodit.“

„Nedokážu to.“

„Mohla by vás přeřadit – do administrativy, jestli by vám to víc vyhovovalo. Až bude případ vyřešen, budete mít výbornou výchozí pozici při žádosti o povýšení.“

Vypotřebovala už všechna slova. Dokázala jen zavrtět hlavou.

Joesbury pohlédl na hodinky. „Budu muset jít,“ řekl. „Tak zítra?“

Znovu zavrtěla hlavou, tentokrát se sklopenýma očima.

„Tak jo, vyhrála jste. Hodláte mě nechat zase skákat přes zed', nebo bych mohl odejít brankou?“

Bez jediného slova vytáhla Lacey svazek klíčů ze dveří od zimní zahrady a šla odemknout branku vedoucí do boční uličky. Sehnula se, aby uvolnila dolní zástrčku, zatímco Joesbury se mordoval s horní. Od doby, co branku naposledy otevírala, obrostla jasmínem. Aby se dvířka pohnula, museli za ně zatáhnout společně. Na zem popadaly žluté kvítky.

„Tak zas někdy, Flintová,“ řekl, když odcházel ze zahrady.

V Laceyině duši jako by zahořel arch papíru, zkroutil se v plameni a zůstal tiše ležet.

9

„Otec Jasona a Joshui Barlowových před hodinou formálně identifikoval jejich těla,“ oznámila Dana vyšetřovacímu týmu na policejní stanici. V místnosti byli všichni, včetně jejího přímého nadřízeného, superintendanta Davida Weavera. „Vzhledem k těmto novým okolnostem ve vyšetřování shrnu fakta.“

Ze stěny za jejími zády shlížela z fotografií pětice chlapec-kých tváří, která jako by čekala, s čím přítomní přijdou.

„Během posledních osmi týdnů se z domova nebo blízkého okolí ztratilo pět chlapců ve věku od deseti do jedenácti let,“ řekla. „Nikdo je neviděl odcházet, nikdo nespatriť nikoho, kdo by je odváděl. Nikde se nenašly obvyklé stopy svědčící o násilném odvlčení. První z chlapců, který zmizel, se jmenuje Tyler King a naposledy byl viděn dvacátého prosince. Stále je pohřešován a možná nemá s tímto případem nic společného. Doposud byla nalezena čtyři těla.“

Weavera jeho vzezření jako by předurčovalo pro práci u policie. Měl tmavé husté vlasy, úzké rty, zahnutý nos

a Daně vždycky připomínal dravého ptáka. Její dojem ještě umocňoval Weaverův zvyk sedět vzpřímeně a bez hnutí a jen těkat očima sem a tam.

„Ryan Jackson zmizel třetího ledna, sedm dnů byl kdesi držen a poté se jeho tělo našlo na bahnitém břehu u Deptford Creeku,“ pokračovala. „Noah Moore byl unesen jednadvacátého ledna, a o pět dní později byl nalezen mrtvý u Bermondsey. V obou případech smrt nastala jen několik hodin předtím, než se někdo zbavil jejich těl. Na první pohled se zdá, že i v případě Barlowových dvojčat to bude stejné.“

Všechny oči se zadívaly na snímky dvou mrtvých chlapců téměř identického vzezření. Jejich těla ležela na olejnatě se lesknoucím a kameny posetém písčitém říčním břehu. Jen Weaverův pohled se dál upíral na Danu.

„Ani Ryan ani Noah nebyli sexuálně zneužiti nebo mučeni žádným zjevným způsobem,“ konstatovala Dana. „První ohledání svědčí o tom, že totéž platí o Barlowových chlapcích. Příčina smrti byla pokaždé stejná. Nastala v důsledku nadměrné ztráty krve po přetnutí krční tepny neboli krkavice.“

„Domníváme se, že vrahem je někdo, koho znají?“ zeptal se Weaver.

„Vypadá to tak, šéfe,“ odpověděl Anderson, když Dana přikývla. „Desetiletí nebo starší kluci už mají dost rozumu na to, aby odešli s někým, koho neznají. Zvláště v Londýně. V opačném případě by se aspoň trochu bránili.“

Cizímu chlápkoví snad, pomyslela si Dana, kdyby však šlo o ženu...

„Když zmizel Noah, začali jsme pátrat po spojitostech mezi ním a Ryanem,“ vysvětloval Anderson všem přítom-

ným. „Samozřejmě, že přede dvěma dny jsme do tohoto pátrání zahrnuli i Barlowova dvojčata. Bohužel jsme na nic prokazatelného nepřišli.“

„Veškerá podobnost začíná a končí zjištěním, že všichni čtyři – pět, zahrneme-li do toho i Tylera – žili zhruba ve stejné oblasti,“ řekla Dana, „jsou stejného věku a stejné etnické příslušnosti. To je bohužel vše. Chodili do čtyř různých škol, nemáme žádné důkazy, že by se jejich rodiny mezi sebou znaly.“

„Všechny rodiny se liší i zázemím,“ vysvětloval dál Anderson. „Ryan žil pouze s mámou a dvěma mladšími sourozenci. Noah Moore byl jediné dítě bohatých a vytížených rodičů. Jasonův a Joshuův otec byl šest měsíců bez práce, jejich matka pracovala na částečný úvazek v supermarketu.“

„Dva z nich chodili do skauta, ale každý do jiného oddílu,“ řekla Dana. „Všichni čtyři – pět, zase s Tylerem – hráli fotbal, ale najděte mi desetiletého kluka, který ho nehraje.“

„Někde nějaká spojitost bude,“ pronesl Weaver.

„Souhlasím, šéfe, ale už jsme mluvili snad s každým, kdo ty kluky znal, včetně jejich kamarádů. Každou drobnost jsme zadali do systému, ale nevyskočilo na nás nic kromě fotbalu, což už jsme zjistili sami.“

Během hovoru Dana pohlédla na operátorku systému, aby se ujistila o pravdivosti svých slov. Systém se jmenoval HOLMES a šlo o sofistikovaný program, jenž shromažďoval a zpracovával veškerá dostupná data související se závažnými trestnými činy z celého Spojeného království. Během několika minut dokázal nalézt podobnosti, styčné body a souvislosti mezi různými zločiny. Operátorka, nenápadná žena

středního věku, zavrtěla hlavou. HOLMES jim dosud nepomohl.

„Co trenéři?“ zeptal se Weaver. „Prověřili jste je?“

Anderson přikývl. „Nic,“ konstatoval. „Navíc trenéři chlapeckých fotbalových týmů bývají obvykle sami tátové. Nějak mi sem neštymuje obrázek tatky od rodiny.“

Superintendent vstal a přešel k tabuli. Pětice kluků na něj zvesela shlížela. Ryanovi chyběl přední zub, který si vyrazil na hřišti.

„Co s nimi provádí?“ položil řečnickou otázku. „Víme, co nedělá, můžeme za to být vděční, ale na co je tedy chce?“

Nikdo neodpověděl. Všichni si sami kladli tutéž otázku už mnohokrát. Zatím se dopracovali jen k řadě nesprávných domněnek a cítili lehkou únavu.

„Není v tom vztek, že?“ pokračoval a díval se z jednoho chlapce na druhého. „Všechno je příliš chladné, příliš opatrné. Dobrá, popište mi místa činu. Nebyli zavražděni tam, kde jsme je našli, že?“

„Pete,“ obrátila se Dana na kolegu.

Stenning si odkašlal. „Ne, pane,“ řekl. „Na místě nálezu těl se ani v jednom případě nenašly stopy krve. Oběti vykrvácely někde jinde a jde o příznačný jev, protože každá ztratila značné množství krve. V opačném případě by krev byla kolem spousta.“

„Ne že by to vrhalo na činy více světla,“ poznamenal Weaver a prstem si popotáhl límeček košile. Nosil drahé košile, značku Thomas Pink and Brioni, pokaždé dokonale vyžehlené. „Máme nějaké otisky bot, že?“ pokračoval.

„Ano, pane. Holínky velikosti 44, typ, kterého se prodá několik set párů týdně. Ale na podrážkách jsou markanty, jež

je odlišují, takže víme, že tentýž pár se pohyboval na všech třech místech nálezu. Kdybychom ten pár bot našli, dokázali bychom jej přiřadit.“

Weaver přikývl. Aspoň něco.

„Pete, mohl byste promluvit s lidmi, co ty otisky analyzují?“ zeptala se Dana. „Zjistit, jestli vypadají normálně?“

Rázem na ni pohlédlo několik tváří s otázkou v očích.

„Jak normálně?“ chtěl vědět Stenning.

„Nevím přesně. Můžete se například zeptat, jestli mají nějakou představu o váze člověka, který je tam zanechal. Těžký a velký chlap by udělal hlubší otisk než nějaký střízlík, nemyslíte? Jestli jsou ty otisky konzistentní s váhou postavy, u níž by člověk očekával velikost boty čtyřicet čtyři.“

Stenning se stále tvářil udiveně, ale přikývl. „Zeptám se,“ řekl.

„Neil měl na starost ohledání bezprostředního okolí,“ informovala Dana Weavera. „Co nám k tomu můžete říct, Neile?“

„Za prvé se zdá, že si ta místa vybírá velice pečlivě,“ řekl Anderson. „Jak Deptford Creek, kde jsme našli Ryana, tak Bermondsey, kde byl objeven Noah, jsou dost vzdálené od obydlených oblastí. Je tam obvykle klid, i co se týká dopravy. Zdá se, že chce minimalizovat pravděpodobnost, že ho někdo náhodou zahlédne, ačkoliv místo nálezu v Bermondsey je úplně přesně proti policejní stanici ve Wappingu na opačném břehu. Zato Tower Bridge je úplně jiná liga. Jako by mu postupně narůstalo sebevědomí.“

„Kamery?“ zeptal se Weaver.

„Na těch místech žádné nejsou. Ačkoliv docela dost jich snímá komunikace, které k nim vedou. Máme záznamy ze

sedmnácti různých ulic pořízené v časovém úseku, kdy alespoň kolem některých musel vrah projet, když se zbavoval Jasona s Joshuou. Čtrnáct v případě Noaha Moora. A podobně jsme na tom u Ryana Jacksona.“

Weaver povytáhl obočí. „O kolika hodinách celkově mluvíme?“

„O sto sedmnácti,“ odpověděla Dana.

Weaver vzdychl. „Nechci ani domýšlet, kolik aut musely za sto sedmnáct hodin kamery v jižním Londýně zachytit.“

„Čtyři sta dvacet jedna tisíc dvě stě,“ odpověděla Dana. „Odhadem jedno za vteřinu, abychom nepřeháněli. Chvilí nám to zabere.“

Weaver přikývl. Kamerové záběry mohou odeslat společnosti, která se specializuje na rozeznávání poznávacích značek. Není to sice jednoduché, protože úspěch závisí na světelných podmínkách, rychlosti vozu, úhlu záběru a dokonce i na použitém fontu. Přesto se většinu značek podaří spolehlivě identifikovat. Kdyby se v inkriminovanou noc objevilo jedno a totéž vozidlo jak u Tower Bridge, tak u Berdmondsey, velice usilovně by se ho snažili vypátrat.

„Začněte nejpravděpodobnějšími trasami,“ řekl. „Třeba budeme mít štěstí. Mezitím bych si přál angažovat odborníka na psychologické profily. Víím, že vy nemáte...“

„Dobrý nápad,“ přerušila ho Dana.

Tentokrát Weaver výjimečně dovolil, aby se mu do výrazu vepsaly jeho pocity.

„Celé je to nějaké divné,“ řekla Dana. „Neškodilo by podívat se na to novou perspektivou.“

„Paní.“

Dana se otočila. Členka jejího týmu, blondátá, sotva tři-

cetiletá vyšetřovatelka jménem Gayle Mizonová, seděla u počítače. „Možná by vás zajímalo, co dnes večer ve 21:37 umístil Peter Sweep na Facebook,“ hlásila. „S poměrně velkou jistotou tam oznámil, že byla nalezena těla Joshui a Jaso-na Barlowových.“

Několik dalších členů vyšetřovacího týmu se nahrnulo za Mizonovou a nahlíželo jí přes rameno na obrazovku. Pár rukou se natáhlo do otevřené dózy stojící na stole a vzalo si bonbon. Mizonová je pojídala pravděpodobně nepřetržitě.

„Odkud to máte?“ chtěl vědět Weaver.

„Monitorujeme sociální sítě, pane,“ odpověděla Mizonová. „Sto šedesát adres, abych byla přesná. Několik desítek – hlavně ty londýnské – se jich zcela pravidelně zmiňuje o vraždách, chatuje se o nich i na rodičovských stránkách. Všechny vypadají poměrně neškodně, kromě jedné, která nás mimořádně zajímá. Je to facebooková stránka s názvem Pohřešování chlapci.“

Odmělčela se, aby se nadechla, zatímco Weaver přikývl, aby dal najevo, že jí rozumí a poslouchá ji.

„Zdá se, že poměrně dost přispěvatelů zná ty chlapce osobně,“ pokračovala Mizonová. „To je taky hlavní důvod, proč nás stránka zajímá. Sledujeme, jestli se nezmíní o něčem, co třeba neprozradili nám. Zatím jsme na nic nekápli, ale vynořil se tam týpek, který si říká Peter Sweep. Ví, jak se případ vyvíjí, aniž bychom něco z toho oficiálně oznámili.“

„Předpokládám, že se ho pokoušíme vystopovat,“ řekl Weaver.

„Facebook nám docela pomáhá,“ odpověděla Mizonová. „Předali nám e-mailové adresy nejpilnější přispěvatelů. Pak už to byla jen otázka pro internetové providery, aby nám

poskytli IP a Mac adresy. Většinou jde o e-mailové adresy z normálních domácích, případně školních počítačů. Spousta z nich používá svá skutečná občanská jména a neskrývají se. Kromě Petera Sweepa. Ten se připojuje prostřednictvím počítačových sítí ve veřejně přístupných budovách nebo používá mobil. Nemá svůj profil, jeho příspěvky doprovází jen nicneříkající fotka růží, a neprozrazuje nic osobního, což je u mladých lidí na Facebooku dost zvláštní. Ti naopak rádi sdělují světu naprosto všechno. Mně osobně připadá jiný než všechna ostatní děvka.“

„Není dítě?“ položil Weaver logickou otázku.

Mizonová pokrčila rameny.

„Dosud se ani jednou nepřihlásil ze stejné budovy dvakrát,“ řekla Dana. „Kdyby se nám podařilo načapat ho někde víckrát, mohli bychom tam umístit kamery a s jejich pomocí ho chytit. V tuhle chvíli víme akorát, že žije ve stejné oblasti jižního Londýna jako většina těch zavražděných kluků.“

„O tom, jak ve vyšetřování postupujeme, ví docela dost lidí, aniž bychom museli vydávat oficiální prohlášení,“ namítl Weaver. „Na druhou stranu, je zajímavé, že tenhle se pokouší skrýt svou identitu, což stojí samo o sobě za pozornost. Bude dobré ho sledovat.“

Dveře do místnosti se otevřely a objevila se v nich žena v civilním oděvu. Navázala se superintendantem oční kontakt, zatukala si na hodinky a ukázala směrem na chodbu.

„Pět minut,“ řekl jí Weaver a žena odešla.

„Na osmou je svolaná tisková konference,“ obrátil se superintendant k Daně. „Stihnete to?“

Když Dana přikývla, popošel Weaver zpátky k pracovní tabuli. Podíval se každému členu vyšetřovacího týmu, který

Tak to je, tak to bude

tvořili vesměs mladí lidé, zpríma do očí. Dával si na čas. „Než jsme našli Ryana, museli jsme čekat týden,“ řekl. „Noah byl pohřešován pět dní a Joshua s Jasonem se objevili za dva.“

„Ano, šéfe,“ řekla Dana. „Ať už to dělá kdokoliv, zabíjí je stále rychleji.“

10

Pátek, 15. února

Barney se vzbudil ještě za tmy, přesto věděl, že je něco jinak. Většinou se probouzel přesně ve čtyři a pak už jen ležel a zíral do stropu, což mu pochopitelně připadalo nekonečné. Nicméně obvykle nebýval tak rozespalý a zmatený. Otočil se na bok a podíval se na hodinky. No jasně, tím se to vysvětluje – bylo teprve těsně po půlnoci. Nespál tedy déle než hodinu a půl.

Posadil se a uvažoval, co ho probudilo. V Londýně nebylo nikdy úplně ticho. Z ulic se vždycky ozývaly nějaké zvuky a hluk: doprava, sirény, povykování starších dětí, tu a tam opilecké výstupy. Vzadu na zahradách a v postranních uličkách řinčely popelnice, jak se mezi nimi honily kočky nebo lišky. Nicméně na tyhle zvuky byl zvyklý. Normálně se dřív než ve čtyři neprobouzel.

Vstal z postele, došel k oknu a nadzdvihl roletu. Kdyby něco bylo v zahradě, bezpečnostní čidla by aktivovala světla. Ta ale nesvítla.

Před lety najal Barneyho táta zahradního architekta, aby zkultivoval jejich dlouhý, úzký a stinný pozemek za domem, jak nejlépe je to možné. Mladý muž a čerstvý absolvent vysoké školy přišel s velkolepou myšlenkou zenové zahrady s japonskými prvky, jež kupodivu fungovala velice dobře. Od zadních dveří vedoucích do zahrady se táhla až k samému konci pozemku mírně se vlnící dlážděná pěšina. Po obou stranách ji kopírovaly nepravidelné záhonky osázené vysokými elegantními rostlinami, jež neopadávaly ani v zimě. Mezi keříky čnely roztodivné sošky jako nahodile poházené kusy pokladu, zatímco zvonící skleněná cingrlátka a zavlažovací zařízení zůstávaly mezi nimi skryty. Naopak v zahradě nebylo moc květin, dokonce ani na jaře, a tudíž žádné vůně, ale díky několika malým jezírkům byli v létě k vidění a slyšení vážky, žáby a dokonce i čolci.

Až na nejvzdálenějším konci zahrady, sotva viditelném za keři, jež zahradu ohraničovaly, stálo zrcadlo. Odráželo zahradu a především dlážděnou cestičku, která tvořila její dominantu. Při pohledu od domu tak navozovalo dojem, že zvláštní klikatá pěšina vede do nekonečna.

Když se Barney díval ven, vykoul měsíc. Sice jen na krátký okamžik, ale stačilo to, aby zalil měkkým stříbrným světlem celou zahradu. Zrcadlo se zalesklo a v jeho úplném středu spatřil Barney bledou tvářičku, která opětovala jeho pohled.

Barney z ní nespouštěl zrak. Byl spíš zvědavý než vyděšený, protože věděl, že je to jeho vlastní odraz. A přesto jako by ta venkovní tvář žila vlastním životem. Jako by existovali dva Barneyové: jeden, jehož znal skrz naskrz, důvěrně známý a neměnný; a druhý, který byl i nebyl on – menší, slabší

a mrtvolně bledý, s úsměvem ve tváři, jenž ze zrcadla v koupelně dozajista neznal. Skoro očekával, že mu přízračný Barney zamává, otočí se a odejde.

Měsíc zmizel a s ním i ten druhý kluk. Barney nechal klesnout roletu až k parapetu a vypravil se na záchod, aby se vyčural. Pak natáhl ruku ke splachovacímu, ale v poslední chvíli se zarazil. Šlo o zvuky, které vydával vyprazdňující se rezervoár. V nočním tichu zněly hrozně hlasitě. A aby řekl pravdu, trochu ho i strašily. Nebýt té nechutné moči, na kterou by ráno hned po probuzení narazil, raději by v noci vůbec nesplachoval. Smysl pro pořádek obvykle zvítězil, ale dnes to bylo jiné.

Především cítil podivné mrazení okolo žaludku, které mu napovídalo, že je v domě sám.

Potom si uvědomil, že vlastně vůbec neví, kdy se táta vrací domů, když bývá večer pryč. Vždycky to vypadalo stejně. Táta odešel hned po večeři v půl osmé a pak volal po půl hodině až do půl desáté, dokud se neujistil, že je Barney v posteli a všude zhasnul. Pokaždé se ptal, jestli zamkl oboje dveře, a Barney musel vstát a jít je překontrolovat, i když věděl, že je zamčeno. Když se jako obvykle ve čtyři vzbudil, táta už byl pokaždé doma.

„Tati!“ zavolal z chodby od koupelny. Nic.

Došel až na podestu nad schodištěm. Dveře do tátovy ložnice s pracovní a obou záložních ložnic byly zavřené. Barney je cestou k sobě sám zavíral. Dělával to tak vždycky, když byl doma sám, protože nedokázal vlézt do postele, aniž by byly všechny dveře v domě zavřené. Takže nebylo jak zjistit, jestli je táta doma, nebo ne.

Až na to, že to věděl. Kromě něho v domě nikdo nebyl.

Tak to je, tak to bude

„Tati!“

Ne, už ho znovu nevolej. Je to naprosto pitomý volat ho, když tu není.

Dole v kuchyni leželo něco na dlaždicích. Takže táta nakonec doma je.

Až na to, že nebyl. Nemohl. V patře i v přízemí byla tma. Barney sáhl za sebe, zatahl za šňůrkový vypínač a rozsvítil v koupelně.

Musel to tam nechat táta. Barney zamykal oboje dveře, než šel spát. Oboje měly patentní zámky a zadní dveře vedoucí do zahrady byly navíc opatřené nahoře a dole zástrčkou. Okna byla také zajištěná. Vypracoval si rituál, kterým je každý večer kontroloval – přejížděl dlaní po hliníkovém rámu, aby se přesvědčil, že jsou dovřená. A navíc po tátově posledním telefonátu vždycky vstal a znovu všechno překontroloval. Nikdo se nemohl dostat dovnitř.

Až na to, že dole někdo byl, slyšel jeho kroky. Lehké, kradmé štrachání kohosi, kdo nechtěl být slyšen.

Táta by určitě rozsvítil. Proč by se takhle plížil? Barney si náhle vzpomněl na kluka v zahradě, na bledou drobnou chlapeckou tvář, která byla i nebyla jeho, a která v jednu chvíli zmizela. Snad obcházela dům, šmátrala, klopýtala, hledala cestu dovnitř. A našla ji.

Hlavně musel zůstat klidný. Otcova pracovna byla jediným místem v domě, které mělo na dveřích zámek, šlo jen o to nepozorovaně seběhnout o patro níž a zamknout se uvnitř. Zavolá Lacey. Může tu být během několika vteřin.

Barney našlapoval po špičkách, stoupl na první, pak na druhý schod. V kuchyni někdo určitě byl, slyšel vzdálené povědomé zvuky. To ho přimělo, aby se zastavil. Proč by zloděj – duchy nechme stranou – otevíral myčku?

Došel až na podestu v patře a zastavil se před pracovnou. Měl by se zamknout, nebo jít dolů? Cožpak by mohl říct Lacey, že se k nim někdo vloupal a že jim myje nádobí? A co kdyby sem dorazila policie a nakonec by se ukázalo, že je v domě sám? To by se jim nelíbilo. Mohli by ho sebrat a umístit do dětského domova, stejně jako dva bratry, kteří k nim nedávno přišli do třídy. Nebyli to moc prima kluci, tihle dva. Zaostávali za zbytkem třídy a měli manýry, které dospělí souhrnně nazývají jako problematické chování. Pro zbytek dětí to byla jasná zpráva. Dětský domov je místo, kterému je lepší se vyhnout.

Barney minul dveře do pracovny a pokračoval dolů. Po letech praxe věděl, jak našlapovat. Musel jít u levé strany, kde schody nevrzaly. Dole z chodby viděl, že dveře do kuchyně jsou otevřené a byl si jistý, že když šel spát, byly zavřené.

Barneyho ramene se dotkla ruka a on zaječel jako malé dítě, kterým se už dávno necítil být.

„Co proboha vyvádíš, vždyť jsem to já.“

Táta, vylekaný stejně jako Barney, ustoupil a zvedl obě ruce nad hlavu, jako by se vzdával. Vypadal nějak jinak. Byl rozrušený a nervózní. Měl rozcuchané vlasy, červené tváře a neupravené oblečení. V dechu mu byl cítit alkohol, ale ne nahořklý pivní odér, spíš sladší po červeném víně. Měl mokrý dolní lem levé nohavice až nad kotník. Zachytil Barneyho pohled a uhnul očima.

„Proč sis nerozsvítil?“ zeptal se ho Barney, ačkoliv se ještě celý třásl leknutím.

„Nechtěl jsem tě vzbudit.“

Táta něco držel v pravé dlani. Schoval ruku za záda, aby to Barney neviděl, pak ji vstrčil do kapsy. Ať už to bylo cokoliv, zmizelo to v kapse. Podíval se na hodinky.

Tak to je, tak to bude

„Je už po půlnoci,“ řekl. „Běž zpátky do postele.“

Z nějakého důvodu vypadal táta ustaraně.

„Jsi mokrý,“ řekl Barney.

Táta se podíval na nohavici a uviděl, že je mokrá. „Šlápl jsem do louže,“ řekl.

„Kdes byl?“ chtěl vědět Barney.

„Měl jsem práci.“ Táta k němu zvedl oči, pak se zase zadíval na podlahu. „Vždyť víš, že někdy musím máknout.“

Takhle pozdě? Kolik lidí pracuje až do půlnoci? Už chtěl něco namítnout, ale nakonec se neodvážil. „Našli ty dva kluky,“ řekl místo toho. „Dneska v noci. Víš to?“

V tátově tváři se mihl částečně bolestný a částečně rozhořčený výraz. „Ne,“ odpověděl. „Neviděl jsem zprávy. Bálses?“

„Ne,“ řekl Barney. „Až dotedl. Myslel jsem, že jsi zloděj.“

„Zloději se dovnitř nedostanou, už jsme o tom mluvili. No tak, jdi už nahoru.“

Barney poslechl. Na prvním odpočívadle se ohlédl. Táta stál pod schody, stále potmě. Oči se mu leskly odrazem světla z pouliční lampy a vypadaly úplně jinak než jindy.

Zpátky v posteli si Barney uvědomil, že hned tak neusne. Slyšel, jak táta zavírá domovní dveře na řetěz a stoupá po schodech. Pak se ozvaly zvuky z koupelny, zaklaply dvoje dveře. Někdy si táta vzpomněl, že Barney nesnáší, když zůstanou v noci otevřené.

Když se dům znovu ponořil do ticha, Barney vstal. Mohl by jít přece podruhé čurat, i když ve skutečnosti se mu nechtělo. Třeba vypil hodně vody. Pak by na záchod jistě potřeboval. Od schodů viděl, že táta v pracovně svítí. Musel se pohybovat velice potichu. S největší opatrností otevřel dveře

do kamrlíku a pak je za sebou zase stejně tiše zavřel. Vypínač stolní lampy cvakl téměř neslyšně a než zapnul počítač, ztlumil zvuk.

Nejdřív se podíval na zpravodajské servery. Dozvěděl se, že už se oficiálně potvrdilo, že jde o těla Jasona a Joshui. Dokonce tam byla i fotka místa jejich nálezů, pořizená nejspíš z Tower Bridge. Rozeznával policejní stan, pásku, detektivy, kteří se tvářili, jako by nevěděli, co si mají počít. Barney uvažoval, jestli ten snímek nepořídila Jorgeho a Harveyho máma – jednalo se o typický reportážní, ale zároveň bezútešný a lehce skličující záběr, který se zdál být pro většinu jejich fotografií příznačný.

Dočetl se, že těla obou dvojčat již večer identifikoval jejich táta a že zítra se bude konat na lewishamském policejním ředitelství tisková konference.

Níže na webové stránce byly připojeny fotografie všech čtyř chlapců – Ryana, Noaha, Jasona a Joshui –, s podrobnostmi o okolnostech jejich zmizení, včetně přesných dat, kdy se ztratili a kdy byli nalezeni. Sedm, pět a dva dny byli jednotliví kluci nezvěstní. Vraždí je rychleji. Barney se opřel, aby o tom přemýšlel. A vzápětí na něco přišel. Zamrkal, dvakrát to překontroloval. Copak si toho nikdo nevšiml? Vždycky šlo o úterky a čtvrtky.

Barney to ještě jednou ověřil na elektronickém kalendáři v počítači, ale přesvědčil se, že se opravdu nemýlil. Ryan zmizel ve čtvrtek v šest večer. Jeho tělo se našlo o týden později, také ve čtvrtek. Noah byl unesen ve čtvrtek a tělo objevili za pět dnů v úterý. Jason a Joshua zmizeli přesně přede dvěma dny v úterý večer, nalezeni byli dnes večer – ve čtvrtek. Zpravodajské stránky se o dnech v týdnu nezmiňovaly,

Tak to je, tak to bude

uváděly pouze data, takže Barney usoudil, že existuje veliká pravděpodobnost, že si to většina lidí vůbec neuvědomila. Ale policie to snad postřehla. A co ten další, o němž se neví, jestli jeho zmizení s tímhle vším souvisí? Barney si vyhledal údaje o Tyleru Kingovi. Zmizel ve čtvrtek.

Barney se teď ze zpravodajských stránek přesunul na Facebook. V posledních hodinách, když šla většina dětí spát, příliv nových příspěvků zeslábl. Barney posunul kurzor do rámečku se svými statusy a začal psát.

Všiml si vůbec někdo, že se to všechno děje jen v úterý a ve čtvrtek? Ověřte si to! Ví policie, že by měla hledat někoho, kdo nemá na úterky a čtvrtky žádné alibi?

Kliknul na Aktualizovat a vůbec nepřemýšlel, jestli to je, nebo není dobrý nápad. Hned vzápětí si uvědomil, že to byla hloupost. Samozřejmě, že si toho lidi už všimli. Pravděpodobně na to přišli už dávno. Jen ze sebe udělal hlupáka. Zítra schytá hodně posměšných poznámek.

Během několika vteřin mu někdo odpověděl. Reakce přišla od toho poněkud vyšinutého Petera Sweepa.

Byl jsem zvědavý, kdy si toho někdo všimne. Ach, jak jsi chytrý. Co děláš příští úterý?

Barney chvíli seděl, díval se na komentář a čekal, jestli někdo nezareaguje. Nikdo. Šel zpátky po vlákně příspěvků. Poslední, který tam někdo vložil před tím jeho, byl z 22:30. Od té doby nic. Vypadalo to, že jsou s Peterem Sweepem na

Facebooku sami. Barney se odhlásil a vypnul počítač. Vydal se zpátky do postele a cestou se odhodlaně přesvědčoval, že se nestalo nic, co by ho mělo znepokojovat. Peter byl jen kre-tén, který se mu snaží nahnat strach. Nemá šanci zjistit, kde Barney bydlí. Může na něj jediné na Facebooku.

Zavřel za sebou, zhasl lampičku a vlezl si do postele. Jak tam tak potmě ležel, měl pocit, že Facebook je všude kolem něj.

11

„Pamatuju si hlavně krev. Všem, co se ten den stalo, vévodí vzpomínka na krev. Nemůžu se jí zbavit. Na cákanec – myslím, že můžeme říkat gejzír –, který vytryskl na okno. Vzpomínám si, že jsem od něj nemohla odtrhnout oči. Byl jasně červený. Jako okvětní lístky růže. Nebo rubíny. Nebo červené perličky. Jako kapky deště. Barva, kterou jí propůjčovalo slunce, byla úchvatná.“

„Krev má nádhernou barvu,“ přitakala psychiatricka.

„Nebo jak se chová ve vodě. Viděla jste to někdy? Nesmíchá se s ní jako třeba vodovky, drží pohromadě, vznáší se, krouží a převrací jako tekutiny v lávových lampách, vytváří vlastní tvary. Někdy si říkám, že se té vzpomínky nikdy nezbavím. Vzpomínky na krev.“

12

Následujícího dne, kdy studené zimní světlo pozdního rozbřesku teprve prosycovalo mlžný opar nad Temží, který odtud jako by vtékal do celého města, byl Barney už zase doma. Pracoval v trafice. Obecně byl na placenou brigádu příliš mladý, a táta by mu nikdy nedovolil roznášet noviny, ale pan Kappur si tak spolehlivého pomocníka, který si ranní tisk i roznášku dokázal sám zorganizovat, nemohl vynachválit. Nejméně jednou za týden opakoval, že se dosud u žádného dítěte nesetkal s tak logickým a přímočarým uvažováním.

Do rána se mu na tajné e-mailové adrese žádný vzkaz od mámy neobjevil. S každým dnem byl pohled na prázdnou schránku doručených zpráv o trochu těžší. Utěšoval se, že je to teprve chvilka, co podal poslední inzeráty. Musí jim dopřát čas.

Když Barney procházel chodbou do kuchyně, zaslechl kromě ranních zpráv z televizního přijímače ještě něco, co ho poněkud znepokojilo.

Byla to zapnutá pračka. V pátek přece nikdy neperou.

Pere se vždycky v sobotu. Pokaždé čtyři plné várky. Bílé, barevné, povlečení a ručníky. Praní měl na starost Barney a docela ho to bavilo. Rád seskupoval jednotlivé kusy na správné hromady a pomyšlení, že dovnitř vloží špinavé prádlo a vydávat bude vlhké, čisté a voňavé, ho svým způsobem blažilo. O žehlení se naopak staral táta.

„Co se děje?“ zeptal se, když vcházel do kuchyně s pohledem upřeným na pračku. Jo, v bubnu se s čvachtáním převalovalo něco světlého a pruhovaného.

„Snídaně je hotová,“ hlásil táta sedící u ostrůvku uprostřed místnosti, lžící s cereáliemi v ruce. Barney se ani nepohnul. Táta tam dal moc pracího prášku. V bubnu se vytvořilo až příliš pěny.

„Ráno jsem si zvrhnul hrnek čaje do postele,“ řekl táta. „Nechtěl jsem, aby se udělal flek. To přece nevadí ne? Pro jednu.“

„Jasně,“ řekl Barney a snažil se nedívat na pračku. Znamenalo to tedy, že zítra se budou prát jen tři várky? Lichá čísla ho svým způsobem znervózňovala.

„Barney!“ táta k němu natáhl svou velkou tlapu a položil ji na Barneyho drobné ruce. „Děláš to zas?“

Barney pokrčil rameny a soustředil se na své prsty. Neuvědomoval si to sice, ale věděl, že jimi přejížděl po kresbě žulové desky, stále znovu a znovu opakoval tentýž pohyb po hranatých obrysech jejích vzorů. Nepřestal, ani když už ho bolely ruce, a dělal to, dokud ho někdo nezarazil nebo ho neupoutalo něco jiného.

„Rozinky,“ řekl táta.

Rozinky byly u pravé ruky. Cereální lupínky už měl nasypané v misce. Barney napočítal čtyři kousky, právě začaly

zprávy v osm, táta přidal hlasitost a vysoký muž v obleku oznámil světu, co už všichni věděli – že včera večer byla objevena těla Jasona a Joshui Barlowových a že policie je přesvědčena, že jde o práci téhož vraha jako v případě únosu a vraždy Ryana Jacksona a Noaha Moorea. Připomněl, že pátý chlapec, Tyler King, je stále pohřešován.

Muž v obleku, nějaký vyšší policejní důstojník, seděl u stolu se třemi dalšími lidmi. Mezitím, co si Barney odpočítal další čtyři rozinky a házel si je do misky, kamera švenkovala na rodiče. Když otec žádal diváky, aby mu pomohli najít syna, lebka se mu div nevyklubala zpod kůže. Matka ze sebe nedokázala vysoukat jediné srozumitelné slovo. Bez ustání vzlykala a plakala.

Když nic jiného, Jason a Joshua aspoň matku měli.

Když v misce přistála poslední čtveřice z celkových šestnácti rozinek, na obrazovce se objevila snědá tmavovlasá žena. Jmenovka na stole před ní ji identifikovala jako detektiv inspektorku Danu Tullochovou.

„Někdo jistě ví, kdo je vrahem,“ říkala. „Tenhle člověk se nevynořil jen tak odnikud a nemohl zmizet beze stopy. Žije mezi námi. Pokud máte jakékoliv informace, o nichž si myslíte, že by mohly být užitečné, i když se vám zdají pouze dílčí a nepodstatné, prosím, ozvěte se nám.“

Zprávy se pak věnovaly dalším událostem a Barneyho táta ubral na hlasitosti.

„Chceš toust?“ zeptal se a vstával.

„Prosím,“ řekl Barney. „A mohl bych si vzít i javorový sirup a med?“

„Ne, protože by sis to zkazil.“

„Myslím jako sirup na jednu půlku a med na druhou.“

Tak to je, tak to bude

S hlubokým povzdechem a rezignovaným kroucením hlavou sáhl táta do potravinové skříňky. „Barney, nejsem si jistý, jestli si přeju, abys v téhle době chodil každé ráno z domu.“

Záchvěv paniky. Barney odtrhl oči od televizní obrazovky a podíval se na tátu. „Proč ne?“

Táta na něj pohlédl. „Je ještě moc tma,“ řekl. „Možná, až bude ráno víc světla, třeba v létě.“

„Když to místo teď pustím, nedostanu ho zpátky, až se pracovní podmínky zlepší,“ namítl Barney.

Táta se skoro rozesmál, ale pak si všiml Barneyho výrazu.

„Jen mi prostě dělá starosti, když se couráš sám venku zrovna teď.“

Že ho ale dvakrát týdně nechává v noci doma samotného, to mu nevadí. No jo, tak dobře. Byl to on, Barney, kdo odmítl každou hlídačku a spustil hrozný povyk, jakmile se otec pokusil domluvit hlídání. Hlídačky totiž nikdy nevěděly, jak se co má dělat. Hlídačky hýbaly věcmi. Hlídačky vcházely do místnosti, když pracoval, a kladly mu hlasité otázky. Hlídačky... No, tátovi to nakonec došlo a několik let se vůbec nevzdaloval z domu. Dělal to teprve v posledních několika měsících, když začal Barneymu důvěřovat.

„Nedívej se tak na mě, Barney.“

„Nijak se na tebe nedívám,“ odpověděl, ačkoliv věděl, že se díval. Pak cvakl toustovač a táta se začal věnovat roztírání másla. Barney poznal, že myslí na jiné věci, a sáhl po dálkovém ovládání. Ztlumil zvuk a přepnul televizní kanál.

„Neotevřel bys dveře, že ne?“ zeptal se ho táta, když mu podával toust. „Kdyby někdo klepal, když tu nejsem. Zavolal bys mi?“

„Jasně,“ odpověděl Barney s plnou pusou. V televizi se

tři chlapi v plavkách, koupacích čepičkách a potápěčských brýlích ponořovali do tří různých van. Jedna byla plná kari, druhá sójové omáčky a třetí černorybízového džusu. Šlo o experiment, který měl za úkol zjistit, které jídlo v Británii zanechává nejhorší fleky.

„Opravdu nechceš, abych ti domluvil nějakou společnost? Můžeme najít někoho, kdo by ti vyhovoval. Třeba starší kluk? Třeba Jorge?“

Lidi na televizní obrazovce se právě popatřovali houbami.
„Hnus!“

„Barney!“

„Cože?“

„Nemůžeme znovu uvažovat o hlídání?“ řekl táta tónem, který dával jasně najevo, že se o tom nebaví poprvé. „Na úterky a čtvrtky, kdy musím dělat dlouho do noci.“

13

„Mikeu, prosím.“

Patolog, doktor Michael Kaytes, se překvapeně otočil. Právě se chystal v rohu pitevny pustit iPlayer. Když kuchal těla a vyndával z nich jednotlivé orgány, rád při tom poslouchal Beethovena. Dana byla přesvědčená, že to dělá pro efekt. Obvykle jí to sice nevadilo, ale tentokrát...

„Je mi líto,“ řekla Dana, i když věděla, že o upřímnosti její omluvy mohou oba s úspěchem pochybovat. Bylo jí to ale jedno. „Nejsem si jistá, jestli bych tu muziku snesla. Dneska asi ne.“

Kaytes zvolna přikývl. „Jak je libo.“ Vydal se zpět ke dvěma mobilním stolům uprostřed místnosti, kde pod modrým igelitem ležela těla Joshuy a Jasona Barlowových. Dana doslova cítila, jak si Stenning s Andersonem za jejími zády vyměnili pohled. Bylo to na hraně. Měli tu před sebou dvě desetileté děti, a jestli se nad tím někdo ušklíbá, nebyla si jistá, jestli ho chce mít v týmu.

Prokrista, musím zůstat klidná.

Se zatnutými zuby sledovala, jak Kaytes a jeho mladý asistent Troy stahují igelitové fólie. Kaytes byl vysoký muž s širokým hrudníkem, hustou šedou kšticí a pronikavě modrými očima. Malý a bledý Troy vypadal vedle něho jako podvyživený puberták.

Mobilní pitevní stoly byly označené, aby nemohlo dojít k omylu, které dvojče je které. Být naživu, jejich tváře by byly tak milé, tak klučičí.

„Pustili jsme se do toho hned,“ řekl Kaytes. „Myslel jsem si, že byste chtěla znát fakta co nejrychleji.“

„Děkuji,“ odpověděla Dana. „Jde o téhož vraha?“

Kaytes přikývl. „Téměř bez pochyb,“ odpověděl. „Stejná příčina smrti: masivní ztráta krve v přímé souvislosti s přetnutím krkavice. Ani jeden chlapec nebyl sexuálně zneužit, žádné známky po jakémkoliv déletrvajícím tělesném násilí.“

„Víte to jistě?“ zeptal se Anderson.

Kaytes opět přikývl. „Kolem zápěstí a kotníků chybí chloupky, což naznačuje, že tato místa byla omotaná silnou lepicí páskou,“ pokračoval. „Několik modřin by mohlo naznačovat zápas, nejnovější jsou ty na levé straně Joshuova těla.“

Kaytes obešel stůl, aby třem policistům nebránil ve výhledu. Nad drobným dětským tělíčkem se tyčil jako obr. „Vidíte?“ zeptal se. „Jedna na levém stehně, několik menších na lýtku. A pak tahle na rameni. Ani jedna nevypadá starší než jeden den. Kdybych si troufl tipovat, co se mu stalo, řekl bych, že někdy během včerejška tvrdě dopadl na levou stranu.“

Dana přikývla. Včera tomu byly dva dny, kdy byl Joshua

unesen a vězněn. Byl jistě vyděšený, ale vůle přežít a případně uniknout byla velmi silná.

„Stejně jako dvě naše dosavadní oběti,“ pokračoval Kaytes, „i ty měly zadřené třísky do zad a zadních částí nadloktí, což naznačuje, že byly připoutány k jakési dřevěné lavici nebo ponku.“

Ti kluci byli spoutáni dva dny. Vrtěli se a kroutili, aby se osvobodili, Joshua pravděpodobně dokázal lavici nebo ponk převrhnout a z výšky dopadl na levý bok.

„Poslední jídlo, které pozřeli, byly smažené bramborové lupínky a nějaká čokoládová tyčinka,“ řekl Kaytes. „Jedli přibližně dvě hodiny před smrtí. I v tomto případě je obsah žaludku podobný jako u dvou předešlých obětí. Ať už je vězní kdokoliv, velký vyznavač zdravé stravy to není.“

Kdyby to byla žena, krmila by je přece zdravě, zapochybovala Dana a její přesvědčení se otrásl v základech. Na druhou stranu, cpala by do dětí vitamíny, kdyby věděla, že jim během několika dnů stejně prořízne hrdlo?

„Tentýž smrtící nástroj?“ zeptal se Anderson.

„Jako u předchozích obětí, i tihle dva nebožáci byli podříznuti čepelí s hladkým ostrím o délce osmnácti až pětadvaceti centimetrů. Těžko říci víc. Ale jsem rád, že jste to otevřeli. Protože pokud jde o Jasona, u něj jsem přece jen narazil na rozdíl. Pojdte se kouknout.“

Přistoupil až těsně k dítěti. Ruku v gumové rukavici mu položil na čelo. Jak zakláněl Jasonovi hlavu, Troy posvětil lampou přímo do řezné rány na krku.

„Chystáme se to pořádně vyfotit a zvětšit, aby to bylo zřetelnější, ale vidíte to?“ Kaytes přiložil ukazováček v rukavici až těsně ke zranění. Přibližně milimetr pod řeznou ranou se táhla tenká růžová linka.

„Je to další řez?“ zeptala se Dana.

Kaytes přikývl. „Přesně tak,“ odpověděl, „a ačkoliv je to velice nezřetelné, jsme si naprosto jistí, že je tu i třetí.“

„Naznačuje to váhání?“ zeptala se Dana.

Kaytes zavrtěl hlavou. „Ne. Ty předchozí dva jsou starší – omlouvám se, že jsem tak tajemný. Vznikly dostatečně dlouho předtím, že měly čas se začít hojit.“

Dana se napřímila a pohlédla na Andersona se Stennin-
gem.

„Co to s nima, sakra, provádí? Trénuje si to?“ nechápal Anderson.

„Abych k vám byl naprosto upřímný, i na Ryanově těle jsme našli něco, co nás zaujalo,“ pokračoval Kaytes. „Až na to, že to bylo příliš málo patrné, abychom z toho mohli vyvozovat nějaké závěry. Ale podle všeho to vypadá, že váš pachatel jim začíná řezat do krku už nějakou dobu před tím, než je zabije. Samozřejmě, že to jsou mnohem povrchovější řezy, jinak by také krvácely. Jen je řízne, ale pak jim je nechá hojit.“

„A pak je řízne znovu,“ dodala Dana.

Na okamžik se rozhostilo ticho, jako by každý člověk v místnosti přemítal o tom, co to může znamenat.

„Ještě něco, Mikeu?“ zeptala se Dana po chvíli. Viděla, jak patolog krátce pohlédl na svého asistenta, a pak sotva znatelně přikývl.

„Požádám Troye, aby vám to vysvětlil,“ řekl.

Mladíkovy samohlásky prozrazovaly, že pochází z jižního konce města. „Všiml jsem si drobných zhmožděnin a považoval jsem to za zajímavé,“ řekl. „Objevil jsem je na Joshuově těle, ale u Jasona jsem je našel taky, i když méně zřetelné. Pojdte trochu blíž.“

Tak to je, tak to bude

Troy přiložil zlehka prsty pod Joshuovu bradu. Nepatrně mu zaklonil hlavu a jeho šéf namířil na chlapcovu tvář reflektor.

„Vidíte ta nepatrná zhmoždění?“ zeptal se Troy. „Na krku, pod čelistí, na obou stranách hlavy?“

Anderson se Stenningem zadumaně přikyvovali.

„A tatáž má Jason?“ zeptal se Stenning.

„Má, ale méně zjevná.“

„Vznikla v souvislosti s vraždou?“ chtěla vědět Dana. „Připadají mi jako zranění související s omezením pohybu.“

„Vypadají skutečně tak, ale jsou starší než řezné rány. Řekl bych, že tahle poranění se vážou ke dni, kdy byli uneseni, a nikoliv ke dni, kdy zemřeli,“ vysvětloval Troy. „Podle mě, a doktor Kaytes nevyjádřil nesouhlas, jsou zhmožděniný přesně v místech, kde je krční tepna citlivá na změnu tlaku krve, v oblasti takzvaného baroreceptoru.“

„Troy studuje bojová umění,“ poznamenal Kaytes. „Já bych je popsal jako restriční poranění, on je považuje za výmluvnější.“

„Na ostatních jste nic takového neobjevil?“ zeptala se Dana a obracela se teď přímo na Troye. „Na předchozích obětech?“

„Přesně v těchto lokalitách ne, ale abych řekl pravdu, jde o velice lehká zhmoždění. Podle mě by během jednoho dvou dnů sama zmizela,“ odpověděl Troy.

„Takže je mohli mít i Ryan s Noahem, ale pravděpodobně se z nich stačili zotavit?“ upřesnil Anderson.

„Přesně tak,“ souhlasil Troy.

„To by mohlo mnohé vysvětlovat,“ pokračoval Anderson. Stenning po jeho boku souhlasně přikyvoval.

14

„Můžete mi popsat, co vám udělali?“ zeptala se terapeutka.

„Předpokládám, že jste četla spis,“ odpověděla Lacey. „To znamená, že už všechno víte.“

„Četla jsem veškeré materiály týkající se cambridgeské operace. Ale tady nejde o to, co vím nebo nevím, ale o to, jestli jste už dost silná na to, abyste o tom mluvila.“

Malá místnost v Guy's Hospital neměla okna a Lacey si nikdy nebyla jistá, zda ji výtah ve více než třicetipatrové nemocniční budově zavezl někam nahoru, nebo přímo do suterénu. Může být ve sklepe stejně tak jako v patnáctém poschodí. Jakmile místnost člověka pohltí, neexistuje způsob jak zjistit, kde je.

A chodba přede dveřmi byla vždycky tak tichá; jako kdyby tudy kromě ní už nikdo nechodil, jako kdyby do čtvercové, spoře osvětlené místnosti, v níž všechny ostré hrany mizely v přítmí, chodila jen ona. Nacházela se tam pohovka, dvě trochu nepohodlné židle a stůl. Jediným zdrojem světla

byla stolní lampa. Někdy přemýšlela, jestli žena, se kterou se tu dvakrát týdně schází, není noční živočich, který nesnese nejen denní, ale i silnější umělé světlo. Snad byla odsouzená k živoření v podzemí, jejíž nuzný život narušovala jen nezbytná interakce s okolním světem.

Lacey pozorovala vteřinovou ručičku tiše kroužící kolem ciferníku nástěnných hodin. Mzda této ženy představovala dvě libry za minutu. Každých třicet sekund cink, další mince v kase. Bylo to horší než v černém londýnském taxíku stojícím v dopravní zácpě. Díkybohu, že účet platí někdo jiný.

Zase se od ní čekalo, že bude vyprávět o chvílích jen něco přes měsíc vzdálených, kdy musela čelit zlu v naprosto nečekané podobě. Bezostyšnosti, s níž byly vyhlédnuté oběti neúnavně pronásledovány, konfrontovány s vlastními nejhoršími úzkostmi a jejich prostřednictvím mučeny, aby byly posléze naprosto utrápené vrženy do víru okolností, které je jak po sestupné spirále dovedly až k sebevraždě. I ona sama se málem stala jednou z takových obětí, a teď tady ta ženská, která ví o skutečném zlu pramálo, hodlá interpretovat její zdráhání dělit se o niterné vzpomínky jako její slabost.

„Všechno to budu muset převyprávět před soudem,“ řekla Lacey nakonec. „Budu muset popsat každý detail před stovkami nezúčastněných lidí. Myslím, že to mi bude stačit až až.“

Nikdy se nepřiměla lehnout si na kanape. Už to, že musela mluvit o sobě s někým cizím, pro ni bylo dost náročné. Kdyby přitom ještě měla ležet, to už by nezvládla. Takže raději si sedala na židli, obrácena tváří přímo proti terapeutce. Někdy se na sebe jen dívaly, aniž by jedna nebo druhá promluvila.

„To právě nemusí být snadné,“ namítla psycholožka téměř po minutě. „Možná by vám pomohlo vyzkoušet si to nejdřív se mnou.“

„Musela jsem vypovídat ještě z nemocniční postele,“ řekla Lacey. „Pak, když mě propustili, jsem to musela převyprávět celé znovu pro případ, že by se ukázalo, že otázky v nemocnici byly nějak nepřípustné. Už jsem o tom mluvila dvakrát. Myslím, že by to mělo stačit, nebo ne?“

Žena nahlédla do svých poznámek, jako by kontrolovala, u které z předem připravených otázek právě jsou. „Stydíte se za to, co se stalo?“ zeptala se.

Terapeutka měla šedé oči, stejně jako vlasy a oblečení. Byla šedá jako duch, jen pleť měla na ducha příliš růžovou. „Nevím, jestli vám přesně rozumím,“ lhala Lacey, ačkoliv jí rozuměla naprosto dokonale.

„Cítíte se trapně? Zahanbeně? Kdyby vás měli soudit kolegové, cítíte se jako slaboch?“

„Cožpak oni mě soudí? To se v papírech taky píše?“

Tuhle hru hrály dvakrát týdně. Terapeutka jí kladla otázky, Lacey se s nimi vypořádávala a tu a tam, když cítila, že je vhodná příležitost, rozhodla se poodhalit něco víc. Podobnou hru už jednou hrála, kdysi před lety, když se snažila přesvědčit policejní psycholožku, že je vhodnou adeptkou na policistku. Divné bylo, že je teď mnohem těžší přesvědčit je, že není.

„Byla jste nasazená na případ a stala jste se jednou z obětí. Někteří lidé by to mohli považovat za selhání.“

Ta ženská se ji snaží vyprovokovat. To si doopravdy myslí, že se jí to podaří tak snadno?

„Jsem naživu. Většina ostatních dívek není. Řekla bych, že to mě radí k těm úspěšným, ne?“

Terapeutka ji obdařila jedním ze svých řídkých úsměvů, pravděpodobně mimo pořadník. Chová se celkem přátelsky, usoudila Lacey během uplynulých setkání, jen patří k lidem, kteří s úsměvy šetří.

„Ano,“ připustila. „To ano. A chytla jste lidi, kteří to dělali. Podle toho, co jsem vyrozuměla, půjdou na velmi dlouhou dobu do vězení. Samozřejmě, že se to dá těžko odhadnout předem.“

Nastal čas trochu se o něco podělit. Lacey zhluboka vzdychla, sklopila oči k podlaze. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlela,“ pronesla hlubokým hlasem. „O tom, co mi udělali tu poslední noc. Když k tomu moje myšlenky zabíhají, musím je násilím zahnat, protože kdybych se tím začala zabývat, mám pocit, že by mi praskla hlava.“

Žena se naklonila dopředu, poposedla způsobem, jakým to vždycky dělávala, když cítila, že se k něčemu dopracovala. „Pokračujte, Lacey,“ pobídla ji.

„Musím se aktivně zabavit,“ pokračovala Lacey. „Vstanu a jdu si zaběhat, dvě hodiny každé ráno. Odpoledne chodívám plavat do bazénu nebo si vyjedu na kole. Doma mám zařízenou tělocvičnu a většinou cvičím každý den. Večer se procházím, někdy i několik kilometrů, a když se vrátím, i když jsem unavená, zůstávám vzhůru až do jedné nebo dvou a dívám se na romantické komedie nebo sitcomy. Nic temného, protože když myslím na něco byť jen vzdáleně nechutného, hned se mi vrací, co se stalo, hned se mi to dobývá do hlavy. Žiji dobrovolně v mýdlové opeře, obluzuji si mozek červenou knihovnou a nadýchaným kýčem a namáhám si tělo, dokud nepadnu.“

„Protože si netroufnete pohlédnout pravdě do očí?“

Lacey sklonila hlavu a skryla si tvář do dlaní. Mezerami mezi prsty viděla, jak terapeutka natáhla ruku ke krabičce s kapesníky a přisunula ho po koberci Lacey na dosah. Ta si jeden prstiskla k očím a vzápětí ho zmuchlala, aby nebylo vidět, že je suchý jako troud.

Když zvedla hlavu, všimla si, že terapeutčin výraz poněkud změkkl. Prokrista, že by to bylo tak snadné? Vystupuj konfrontačně, hraj si na potíživku, trochu se vzpouzej a něco z toho vytěž pro sebe. Pak vypusť nějakou informaci. To vždycky zabere, protože psychologové zaměstnávání Metropolitaní policií nejsou naštěstí dost bystří na to, aby postřehli, jak to s nimi koulíš.

„Povězte mi víc o Marku Joesburym,“ vyzvala ji.

Na druhou stranu, tahle by mohla být chytřejší, než vypadá.

„Byl můj nadřízený v případě v Cambridge,“ řekla Lacey a věděla, že s touhle informací nevystačí. „A pracovala jsem s ním i vloni na podzim při řešení vražd páchaných novodobým Rozparovačem. Pamatujete si na to?“

„Kdo by si to nepamatoval?“ odpověděla terapeutka. „A sblížili jste se?“

Bohužel ne. Přesto bylo nepopíratelné, že dovolila Marku Joesburymu dostat se k ní blíže než komukoliv jinému za velmi dlouhou dobu. Byl tím, kdo jí dokázal, byť jen na pár vteřin, strhnout masku...

„Detektiv inspektor Joesbury mě zpočátku podezříval. Když jsme se setkali poprvé, byla jsem od hlavy až k patě upatlaná od krve té druhé ženy.“

Masku, která představovala Lacey Flintovou, masku, za níž se skrývalo její opravdové já, masku, kterou už nikdy nikomu nedovolí sejmut.

Tak to je, tak to bude

„Chvíli si myslel, že jsem vrah,“ pokračovala Lacey. „Ani teď si netroufnu odhadovat, jestli se mi naučil důvěřovat. I když mě pak poslal do Cambridge, dělal tak proti vlastnímu přesvědčení.“

„Četla jsem podrobný zápis toho, co se stalo na věži.“

Ta prokletá věž! „Na ty chvíle si pamatuji jen velice málo,“ řekla Lacey. „Nadopovali mě LSD, byla jsem úplně mimo.“

„Řekl, že vás miluje.“

Lacey přemohla úsměv. „Podle toho, co jsem později vyrozuměla, i on byl pod vlivem silných léků.“

„Domníváte se, že to nemyslel vážně?“

Každé slovo, které jsem na věži řekl, jsem myslel vážně.

„Myslím, že za těchhle okolností by řekl cokoliv.“

„Dobrá, ale ať už to myslel vážně, nebo jen myslel, že to pro vás bude něco znamenat, v obou případech mi to připadá významné.“

Je mnohem chytřejší, než se zdá. Není vlastně vůbec blbá.

„Obáváte se, že byste se zapletla s kolegou?“

„Zrovna teď se nechci zaplést vůbec s nikým.“

„Kdy naposledy jste měla vážný vztah?“

„Už to bude nějaká doba,“ odpověděla Lacey a přemýšlela, jestli se *nikdy* dá opisně vyjádřit jako „nějaká doba“.

„Měsíce? Roky?“

Prokrista, cožpak nestačí, že ji rozebrali na kousíčky? To je ještě chtějí vystavit všem na oči a počkat, až se v září reflektorů úplně scvrknou?

„Odcházím od policie.“

Její prohlášení jako by zůstalo viset ve vzduchu.

„To je trochu unáhlené.“

„Ani ne, už jsem o tom chvíli přemýšlela. Počkám s tím pochopitelně až po cambridgeském procesu.“

„Řekla jste to někomu?“

Lacey zavrtěla hlavou. Cožpak mohla? Vždyť se rozhodla teprve před několika vteřinami. „Už to nemohu vydržet,“ vyhnula se odpovědi.

„Co konkrétně nemůžete vydržet?“

„Dívat se lidem do očí a nevidět nic než tmu.“

15

„Barney?“

Když ho paní Greenová zavolala k sobě, ze vzduchotechniky se linula polední směs mražených omáček a umělých dochucovadel. Barney poodstoupil stranou, aby ostatní děti mohly projít. „Zavři dveře,“ řekla mu, když poslední zvědavě se ohlízející tváře zmizely.

Paní Greenová byla Barneyho třídní učitelka. Přišla do školy před necelým rokem, když se s manželem přestěhovali do jižního Londýna. I pan Green tu pracoval. Byl učitelem tělocviku a patřil mezi Barneyho nejoblíbenější kantory. Ne že by paní Greenová byla špatná. Nikdy nad sebou neztrácela kontrolu, přesto nějakým záhadným způsobem dokázala udržet ve třídě kázeň. A byla pořádná. Knihy na polici měla vždycky úhledně urovnané, seřazené podle abecedy a po každé hodině umyla bílou školní tabuli. Když teď procházela třídou a kráčela k němu, zasunovala židle pod lavice a urovnávala řadu.

„Vypadáš unaveně,“ řekla, když k němu došla. „Už jsem si myslela, že během hodiny usneš. Je všechno v pořádku?“

Barney přikývl. „Všechno v pohodě,“ odpověděl jako vždy, i když to nebyla pravda. Od rána se sice na stránku nepodíval, ale jen co se vzbudil, hned si vzpomněl na včerejší pocit, že se Facebook vznáší všude kolem něj. Dřív nebo později se stejně bude muset přihlásit a uvidí, co ho tam čeká. Hlavně jestli mu Peter Sweep zanechal další vzkaz.

Paní Greenová se na něj pátravě zadívala. „Takže ty fialové kruhy pod očima sis tam namaloval, aby se mě vás zželelo a dala vám míň domácích úkolů?“

„No, kdybychom měli míň úkolů, vůbec by to neškodilo,“ odpověděl a snažil se tvářit naprosto vážně. „Protože táta mě v noci vzbudil, když pustil automatickou pračku.“

Po tomhle sdělení učitelka zamrkala překvapením, pak se napůl zamračila, ale zároveň jako by se jí chtělo smát. Tenhle její výraz měl rád. Tázavý, ale přátelský. Paní Greenová měla světle rezavé vlasy a donedávna docela dlouhé. Před několika měsíci si je nechala ostříhat a nosila poněkud složitější účes, díky němuž se jí konečky vlasů třely o ramena a někdy i bradu. Barney usoudil, že paní Greenová je na svůj věk docela pěkná; doufal, že až se k nim vrátí máma, bude vypadat hodně podobně.

Proboha, vždyť vlastně ani neví, jak máma vypadá!

„Co se děje, Barney? Víš co, posad' se na chvíli.“

Paní Greenová ho jemně vtlačila do židle a odešla dozadu do třídy. Otočila kohoutkem. Když se vracela, klapala podpatky a nechávala za sebou řadu kapiček. Přelila sklenici.

Soustřed' se na něco. Nezačni před učitelkou brečet.

„V kolik jsi šel včera večer do postele, Barney?“ zeptala se ho tónem, kterým dávala jasně najevo, že ví, že už zachází příliš daleko.

„V půl deváté,“ zalhal.

Máma bude mít taky světle hnědé vlasy jako on. Nebo ne? Táta byl prošedivělý, ale na starých fotografiích je míval tmavší. A taky byl vysoký. Jako on. Znamená to, že máma bude taky veliká? Je to snad všechno, co o ní ví – že bude mít světle hnědé vlasy a bude vysoká?

„Barney, Barney, poraníš si ruce.“

Už to dělal zas, tu věc s prsty. Kopíroval vzorky na stole. Ryl a rejdl jimi po pravoúhlých trasách a sledoval je, jako by patřily někomu jinému. Pak udělala paní Greenová něco velice zvláštního. Natáhla se, položila své ruce na jeho a pohladilo ho. Velice jemně, nejdřív levou, pak pravou a potom naopak. Stejně jako táta, když se ho snažil uklidnit. Bylo legrační, že v jejím případě to fungovalo líp. Muselo to být tím, že paní Greenová má jemnější ruce.

Barney cítil, že se zklidňuje. Nic se neděje, doma někde musí být mámina fotka, stačí, aby se po ní pořádně podíval; hledání bylo náplní jeho života, a co záleželo na tom, jak máma vypadá? Je jedno, jak matky vypadají, stejně je máme rádi.

„Už se cítíš líp?“

Barney přikývl. Byla to pravda.

„Dneska brzo na kutě.“

Znovu přikývl.

„Můžeš jít, drahoušku.“

Paní Greenová vstala a odsunula židli. Když Barney procházel kolem ní, natáhla ruku a pohladila ho po temeni. Učitelé by se neměli dotýkat žáků. Kdyby to na ni řekl, mohl by jí způsobit trable. A nikdy od ní ještě neslyšel, že by někomu říkala „drahoušku“. Nicméně se rozhodl, že to na ni nepoví.

Svým způsobem mu její jemné dotečky byly příjemné. Zamířil chodbou na hřiště.

„Tamhle jde Barney!“ Harvey a Sam stáli u přístřešku s uskladeným sportovním náčiním. Harvey byl odjakživa Barneyho nejlepší kámoš. Protože se narodil v srpnu, zatímco Barney až v říjnu, vždycky chodil o ročník výš. Od tohoto školního roku už navštěvoval druhý stupeň základní školy, ale protože oba dva stupně sídlily v jednom objektu, oba kluci se dál vídali skoro každý den. Věrný a samostatně uvažující Harvey si nepřipouštěl, že by měl být nějaký problém, když se i nadále bude kamarádit s klukem z prvního stupně.

Protože však žáci vyšších ročníků neměli chodit na hřiště patřící prvnímu stupni, oba hoši po očku sledovali dozorující učitele. Když Barney došel až ke kamarádům, Harvey se obrátil k Samovi. „Pověz mu to,“ vybídl ho.

„Nějaký lidi, co se včera v noci potloukali kolem Lewishamské univerzity v místech, kde se našlo tělo Ryana Jacksona, psali na Twitteru, že viděli jeho ducha,“ vyprávěl Sam.

Barney nasadil grimasu, jakou dělával táta, než řekl: „Barney, copak se ti zdá, že mám místo mozku máslo kostku?“

„Čestně,“ trval na svém Sam. „Byl prý bledý jako duch, měl na sobě tu dlouhou bílou věc, držel se za krk a úpěl.“

Barney zakroutil hlavou. Měl rád duchařské historky jako všichni kluci, ale co je moc, je moc!

„Zítra v noci se tam chystáme,“ pokračoval Sam. „Až se setmí. Chceme vidět, jestli se objeví znovu.“

„Jak tě znám, tobě se zjeví každý, koho oddělali,“ řekl Barney a okamžitě si připadal, jako by z něj mluvil škololibý skřet. „A tvoje máma s tátou ti fakt dovolí, aby ses

v noci toulal po Deptford Creeku? Nějak se mi tomu nechce věřit.“

„No to né! My jim to totiž neřekneme. Já jim nakukám, že jdu k Lloydovi, a on jim poví, že jde ke mně. Jorge a Harvey udělají totéž.“

Výraz na Harveyho tváři Barneyemu napověděl, že je to tak trochu výzva i pro něj.

„Vyjde to,“ plánoval Sam, „protože Lloyd nemůže jít zítra ráno na fotbal, takže rodiče ostatních s ním o tom nebudou moct mluvit.“

„I tak je budeme muset držet od sebe až do nedělního rána,“ mudroval Harvey.

„Musíte si tam dávat bacha na příliv,“ řekl Barney. „V Creeku stoupá voda rychle. Kdo to tam nezná, může se utopit. Už se to stalo.“

„Jak to víš?“ zeptal se Sam.

„Máme tam loď,“ odpověděl Barney.

„Nekecej.“

Barney přikývl. „Patřila dědovi. Bydlel na ní. Táta pořád říká, že ji prodá, ale ještě to neudělal. Někdy ji tam chodíme zkontrolovat, jestli je v pořádku.“

„Je zamčená?“

Barney přikývl. „A stejně tak pozemek, přes který musíš jít, aby ses dostal k lodím. Možná bych ale dokázal najít klíče,“ dodal.

„To je drsný.“

„Ačkoliv Ryanovo tělo nenašli blízko naší lodi,“ řekl Barney. „Takže by asi bylo zbytečný čekat na duchy tam, ne?“

„I tak by to bylo drsný,“ zopakoval Sam. „Já bych mohl vzít nějaký pivo.“

„No a tvůj táta by tě nechal jít v noci do Deptford Creeku?“ zeptal se Harvey.

Barney o tom přemýšlel. Dědova loď se mu vždycky líbila. Často potají uvažoval, jaké by to asi bylo spát na ní. „Mohl bych mu říct, že bych chtěl jít k Lloydovi,“ odpověděl.

16

„Nevěřil bych, že to někdy řeknu, ale docela se těším, co od té policejní psycholožky uslyším,“ řekl Anderson, když se vraceli zpátky do Lewishamu.

„Trochu brzdi,“ zamumlal Stenning ze zadního sedadla. „Příště budeš tvrdit, že ženský u policie jsou dobrá věc.“

„Důležité je načasování,“ pokračoval Anderson a Stennin-govu poznámku nechal bez povšimnutí. „Jason s Joshuou byli v okamžiku, kdy jsme je našli, mrtví dvě až šest hodin. To znamená, že je zavraždil někdy zvečera. Ryan byl zavražděn čtyřiaadvacet hodin před objevením těla, z čehož se dá opět usuzovat, že ho zabil večer. A zároveň všichni tři zmizeli v časných večerních hodinách.“

„Je zaměstnaný,“ navázal Stenning. „Nejspíš dělnické povolání, když končí kolem páté.“

„Je zaměstnaný a nežije sám,“ řekl Anderson. „Od ostatních se nebude nijak výrazně lišit.“

„Co si myslíte vy, šéfe?“ zeptal se Stenning.

„Já si myslím, že to dělá žena,“ vyhrkla Dana a vzápětí by

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.